

ஸ்ரீ:

பேராளான் பெருந்தேவத்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாசம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீசாஞ்சீ பீரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரிய ஸ்வாமி

தமது அறுபத்திரண்டு திருநகைத்ர பூர்த்திக்கு ஸ்மாரகசின்னமாக எழுதியருளின

அறுபத்திரண்டு அமுதக்களஞ்சியம்

1. எம்பெருமானாறுபத்திரண்டு
2. சாரீரகமீரம்மையைறுபத்திரண்டு
3. பகவத்கீதையறுபத்திரண்டு

அறுபத்திரண்டு உபந்யாஸமாலை தனிப்புத்தகம்

அதன் விலை 1—8—0

இவை ஸ்ரீராமாநுஜன் & அங்குதலஹரி வெளியிடு.

கிடைக்குமிடம் :

கீர்த்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்.

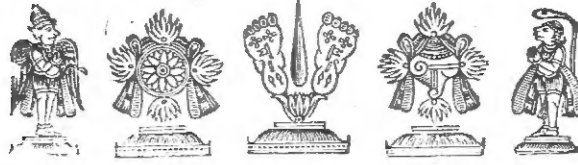
P. B. ANNANGARACHARYA,

Editor, Granthamala Kancheepuram.

விலை 1—4—0

1953

ஸ்ரீ:
ஆழ்வார்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானாறுபத்திரண்டு

(ஸ்ரீ காஞ்சி. ப்ர. அண்ணங்கராசாரியர்)

[எம்பெருமானார் விஷயமாக அறுபத்திரண்டு வார்த்தைகளை விஜ்ஞாபிக்கும் முகத்தால் அவருடைய பலவகைப்பெருமைகளை வெளியிட்டு மகிழ்வேன்.]

1. “ஆழ்வார்கள் தாங்கள் அவதரித்த நாள்களிலும் வாழ்வான நாள் நமக்கு மண்ணைலகீர்!—எழ்பாருமுய்ய வெதிராச நுதித்தருளும் சித்திரையில் செய்யதிருவாதிரை? என்ற மணவாளமாமுனிகளின் தீவ்ய ஸ்ரீஸூக்தியை முந்தற அநுஸந்தித்து, சித்திரையில் திருவாதிரையைச் சிறிது சிந்தனை செய்வோம். இந்த நன்னுளின் சிறப்பை நம் மணவாள மாமுனிகள் தாமே ஒரு சிரிய செய்யுளினால் ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தில் வெளியிட்டருளியுள்ளார். அதுதன்னில் ஸ்வாமியின் பெருமைகள் பெரும்பாலும் அடங்கியுள்ளன.

2. “சங்கரபாக்கரயாதவபாட்ட ப்ரபாகரத்தங்கள்மதம்
சாய்வற வாதியர் மாய்குவரென்று சதுமறைவாழ்ந்திடுநாள்
வேங்கலயிங்கினி வீறுநமக்கிலையென்று மிகத்தளர் நாள்
மேதினி நஞ்சமையாறுமேனத் துயர்விட்டு விளங்கிய நாள்
மங்கையராள் பராங்குசமுன்னவர்வாழ்வு முனைத்திடுநாள்
மன்னிய தேன்னரங்காபுரி மாமலைமற்றுமுவந்திடுநாள்
சேங்கயல்வாலிகள் குழ வயல்நாளுஞ்சிறந்த பெரும்பூதூர்ச்
சீமானையாழ்வார் வந்தருளியநாள் திருவாதிரை நாளே.” என்பதேயது.
(இப்பாசுரத்தின் தாற்பரியத்தைச் சுருங்க வுரைப்போமிங்கு.)

3. எம்பெருமானார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னோபலபல மாய மதத்தவர்கள் இவ்வுலகில் மலிந்து வேதங்களுக்கு எலாத பொருள்களை ஏறிட்டுரைத்துத் தத்துவார்த்தங்களைக் கஷ்டப்படுத்தியிருந்தார்கள்; அதனால் வேதங்களும் “நமது கதி இப்படியாயிற்றே!” என்று சாலவும் வருந்திக்கிடந்தன. எம்பெருமானார் திருவவதரிக்கவன்றே அவற்றின் ஒருத்தம் தொலைந்து அவை வாழ்ச்சிபெறத் தொடங்கியிட்டன. “நாணனைக்காட்டிய வேதம் களிப்புற்றது” என்றார் அமுதனாரும். இதனால் ஸ்ரீமத்வேதமாரக்க ப்ரதிஷ்டாபனசார்யத்தவம் ஸ்வாமியொருவர்க்கே தகுமென்றதாயிற்று.

4. அன்றியும், இந்நிலவுலகில் களிப்புருஷன் நெடுநாளாகச் செங்கோர் கொண்டு தனது பராக்கரமே ஒங்கி வளருமாறு அரசாட்சி புரிந்து வந்தார்.

எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே “கலியுங் கெடுங் கண்டுகொண்மின்!” என்ற மூதுவர் மொழி பலிக்குங்காலம் வாய்த்ததுபோலுமென்று துணிந்து இனிநாம் மாள்வதன்றி வாழ்வ தற்கில்லையென்று தளர்ச்சி யெய்தத் தொடங்கிவிட்டான். “இறந்தது வெங்கலி” என்றார் அமுதனாரும். “கலிகோலாஹலக்ரீடாமுதாஹபபாஹாத்” என்றார் பட்டரும்.

5. அன்றியும், பூமிப்பிராட்டியானவள் ‘ஸர்வம்ஸஹா’ என்று பெயர்பெற்றிருந்தாலும், நல்லார்கள் பலபல கோடிக்கணக்காகத் தன்மீது வாழப்பெற்றாலும் அவர்களைப் பஞ்சுச்சுருள்போல் சிறிதும் ஆயாஸமின்றித் தாங்கி நின்று, தீயவர் ஒருவரினாலும் இருப்பினும் இரும்பு மூட்டை தாங்குவதனல்போல் மிகமெலிந்து நிற்பள். உடையவர் திருவவ தாரத்திற்கு முன்னே நல்லவர்கள் மிக மெலிந்து தீயவர்களே மிக மலிந்திருக்கப்பெற்றத னால் பூமிப்பிராட்டி பொறுக்கொணாச் சுமையினால் மிகவும் துயருற்றுக் கிடந்தாள்; அன்ன வள் எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே, ‘இனி இந்நிலவுலகில் தீயார் ஒருவருமின்றிக்கே அனைவரும் நல்லவராகவே வாழ்ச்சி பெறுவார்கள்’ என்று சிக்கெனத்துணிந்து இனி நமக் குப் பொறுக்கவொண்ணாத பாரம் சிந்தமிராதென்று தேறித் தயர்விடத் தொடங்கினள். ‘பல்கலையோர் தாம் மன்னவந்த விராமாணுசன்’ என்றார் அமுதனாரும்.

6. அன்றியும் பல ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் திருவவதரித்த, அருமருந்தன்ன ஸ்ரீஸூக்திகளை உதவியருளியிருந்தாலும் அவற்றுக்கு ஸர்வதோமுகமான பரசாரம் ஏற்படா மலும் அழகிய வியாக்கியானங்கள் அமையாமலுமிருந்ததனால் “நப்ருடைய அரிய பெரிய காரியங்கள் உலகுக்குப்பெரிதும் பயன்படவில்லையே” என்று அவர்களெல்லாரும் களிப் பின்றியே குன்றியிருந்தனர்; எம்பெருமானார் திருவவதரித்தவன்றே “இனி ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத் விஷயாதி க்ரந்தங்கள் ஓங்கி வளர்ப்பெறுமாதலால் நமக்கொரு குறையிலை; நாம் செய்திருந்த காரியங்களெல்லாம் சதசாகமாகப் பணைக்கும்படியான பாக்கியம் வாய்க்க நற் சமயம் வந்துவிட்டது” என்று துணிந்து அன்னவர்கள் அளவிலாத ஆனந்தமெய்தத் தொடங்கினர். “தென்குருகை வள்ளல் வாட்டமிலா வண்டமிழ்மறை வாழ்ந்தது” என்றார் அமுதனாரும்.

7. அன்றியும், எம்பெருமான் தான் பரமபதத்தில் பாவாஸுதேவனாக விற்புருந்து ஏழலும் தனிக்கோல் செலுத்தியிருக்குமிருப்பிலும், திருப்பாற்கடலில் அடியார்கள் கூக் குரல் செலிப்படுமாறு *வெள்ளை வெள்ளத்தின் மேலொருபாய்ப்பை மெத்தையாக விரித்திருந்து அதைவிட்டுப் புறப்பட்டு ராவண கும்பகர்ண கர்ண கிசுபாலாதிகளைத் தொலைத்திட்டு உலகை வாழ்விக்க ராமகிருஷ்ணாதி விபவாவதாரங்கள் செய்தவற்றிலும், கருதரிய உயிர்க்குயிராய்க் கார்த்தெங்கும் பரந்துறைபுமிருப்பிலும் தருப்தி பெறுதே, கோயில் திருபலை பெருமாள் கோயில் திருநாராயணபுரம் முதலான திருப்பதிகளிலே * பின்னணர் வணங்குஞ் சோதியாய் ஸந்திதி பண்ணியிருந்து, அந்தத் தீர்ப்பதிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்வாரில்லையெனவே அர்ச்சாவதாரமும் பயனற்றதாக ஆய்விட்டதே! என்று வருந்தவேண்டியிருந்தது எம்பெரு மானார் திருவவதரிப்பதற்கு முன்னே. இப்பெரியார் இவ்வுலகினிற் போந்தவன்றே—“ஸர்வ தேச தசாகாலேஷு அவ்யாஹத பராக்ரமா, ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா வர்த்ததாமபிவர்த்த தாம். ராமாநுஜார்ய திவ்யாஜ்ஞா பாதவாஸா முஜ்வலா, திகந்த வ்யாபிநீ பூயாத் ஸா ஹி லேரகதஹிதைவினி” என்று நீடுழியூழி நாடெங்கும் போற்றுப்படியாக ஸகல திவ்ய தேசங்

த அற்புதமான சீர்திருத்தங்களும் கைங்கர்ய அபிவிருத்திகளும் இனி ஒளிமல்கு ன்து அர்ச்சாவதார எம்பெருமான்கள் குறை தீர்ந்து மகிழ்த்தொடங்கினர். வதவேதாந்தங்கள் களிப்புறவும், கலிபுருஷன் தேய்வுறவும், மண்மாதா மகிழ்

அறவும், திருவர்கள் யாவரும் பொலிவுறவும், எம்பெருமான் தானும் இன்புறவும் அமைந்த நன்னாள் சித்திரையில் செய்ய திருவாதிரை யொன்றேயாம்.

8. இத்திருநன்னாளிலே தோன்றிய பேராசிரியர் ஆதிசேஷனுடைய அவதாரமென்றும் மற்றும் பலவாறுகளும் பெரியோர் பணிப்பர். தூற்றந்தாதியில் “அடையார் கமலத் தலர்மகள் கேழ்வன் கையாழி யென்னும் படையோடு நாந்தகமும் படர்தண்டும் ஒன் சார்ங்க வில்லும் புடையார் புரிசங்கமும் இந்தப் பூதலங் காப்பதற்கென்றிடையே இராமா நுசமுனியாயின விரிவித்தே.” என்றும் பாசுரத்திலும், “ப்ரதயந் விபதேஷு தீக்ஷண பாவம் ப்ரபுரஸ்மத் பரிசுஷண யதீந்தா:; அப்ருதக் ப்ரதிபந் யந்மயத்வைர் வவ்ருதே பஞ்சபிராயுதைர் முாரோ:” என்ற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தியிலும் “எம்பெருமானார் பஞ்சாயுதாழ்வார்களின் அவதாரம் என்னும் விஷயம் காட்டப்பட்டுள்ளது. “விச்வம் த்ராதம் விஷய நியதம் வ்யஞ்ஜிதா நுகாஹன் ஸந் விஷ்வக்ஸேநோ யதிபதிபூத் வேத்ரஸாரஸ் த்ரிதண்ட:” என்கிற யதிராஜ ஸப்ததி ஸூக்தி யொன்றில் விஷ்வக்ஸேநாவதாரமென்னும் விஷயம் கூறப்பட்டுள்ளது.

9. திருவனந்தாழ்வானுடைய திருவவதாரமென்னும் விஷயத்தைப் பற்பல ஆசிரியர் கள் பேசியுள்ளார்கள். அதனை சேஷாவதாரச் சிறப்புநூலில் விரியவுரைத்தோம். அங்கே கண்டுகொள்வது. எம்பெருமானாளுடைய பூர்ண கடாசுஷ பாத்திரதராய் அவர் திறத்துத் தேவு மற்றறியாதே நடுபட்டிருந்த பஹுப்ராஜ்ஞான கருட வாஹன பண்டிதர் பணித்த தீவ்ய ஸாலரி சரிதமென்னும் மஹா காவ்யத்தில் பதினேழாவது ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜ வைபவம் சொல்லப்பெற்றவிடத்து “பௌஜங்கம் வபுபஹாய சேஷபோகீ யத்ரூபம் த்ரிபுவநவந்திதம் ஜகாம்” என்று பணித்திருப்பதும், உடையவருடைய அந்தாங்க சிஷ்யர்களில் ஒருவரான வடுகநம்பி பணித்த யதிராஜ வைபவ காந்தத்தில் “வேதாந்த வித்தாந்த ஸமர்த்தநாய பாஹு யாந்தரப்பாந்த பதாபநுத்தயை, சேஷாப்சக: கேசமெஜுவதேவ்யாம் தேஜோநிதி: கச்சிதி ஹாவிராஸீத்” என்றுள்ளதும் முக்கியமாக இங்கு அநுஸந்தேயங்கள்.

10. இராமாநுச தூற்றந்தாதியில் “நல்லார் பரவுமிராமாநுசன்” என்ற எண்பதாம் பாசுரத்தின் வியாக்கியானத்தில்—“அந்த: ப்ரதயந் ரூபம் லக்ஷ்மணஸ்து தத:பரம், பலபத் ரன் த்ருதீயஸ்து கஸௌ ராமாநுஜஸ் ஸ்நுத:” என்கிற ஆர்ஷவசனம் உதாஹ்ருதமாகக் காண்கிறது. இந்த ச்லோகத்தில் “கஸௌ சச்சித் பவிஷ்யதி” என்கிற பாடமாகவும் கடையடிகாண்கிறது. இப்பாடபே பொருத்தானதென்பர்

11. இப்பேராசிரியருடைய ப்ரபாவ விசேஷங்களைப் பார்க்குமிடத்து, நித்யமுக்தர்கள் னீனவரும் திரண்டுண்டு திருநெடிர்த்தடடியோ! என்னும் சங்கிக்கலாயிருக்கும். அபரிச் சேத்ய ப்ரபாவங்கள் மிகுந்த இவ்வாசார்ய கிராமணி தம்முடைய திருவடி ஸம்பந்தத் தினால் பிற்பட்ட ஆசாரியர்களுக்கும், தம்முடைய திருமுடி ஸம்பந்தத்தினால் முற் பட்ட ஆசாரியர்களுக்கும் உஜ்ஜ்வலப் தந்தநுனியதாக அக்காலத்திலிருந்த மஹான்கள் உபச்லோகித்துள்ளார்கள். இவ்வுச்சிலர் அதிசயோக்தியென்று கொண்டாலும் அங்ஙனம் சிறப்பித்துக் கூறுவதற்கு ஏற்ற பெருமேன்மை இப்பெரியார் பக்கல் நிரம்பியிருந்ததென்று கொள்ளத் தட்டில்லையாயிற்று. [இதைப்பற்றி மேலே விவரிப்போம்.]

12. எம்பெருமானாளுடைய திருமேனியின் தோற்றமே அநுபவரளி தேனும் பாலுமமுதுமாக உள்ளுந்தோறு முள்ளம் தித்திக்கும். “காணிஹ

என்னும்படி ஸ்ரீராமரின் பதிகளின் படியன்றியே எம்பெருமானுருடைய பரம விசைஷணமான தில் பரமங்கள் விக்ரஹ ஸந்திவேச அமைதியை “காஷாய சோபி கமநீயசிகாநிவேசம் தண்டத்ர யோஜ்ஜ்வலகரம் விமலோபவிதம், உத்யத்திதேசநிப முஸ்வலதூர்த்வ புண்ட்ரம் ரூபம் தவா ஸ்த யதிராஜ! த்ருசோர் மமாக்ரே” என்றும், “உ பவீதிநமூர்த்வ புண்ட்ரவந்தம் த்ரிஜகத் புன்யபலம் த்ரிதண்ட ஹஸ்தம், ஸானுகதஸார்த்தவாஹமீடே சிகயா சேகரிணம் பதிம் யதீநாம்” என்றும் பூருவர்கள் பரம போக்யமாகப் பேசிய நுபவித்துப்போந்தார்கள்.

13. இவ்வடிவழிகளுகியவமாக இன்சுவையே வடிவெடுத்ததென்னலாற்படி அப்பார் அருளியுள்ள பாசரம், “பற்பமெனத்திகழ் பைங்கழலுன்றன் பல்வலமே விரலும், பாவனமாகிய பைந்துவராடை பதிந்தபருங்கழலும், முப்புரிதுலொடு முன்கையிலேந்திய முக்கோல் தன்னழகும், முன்னவர்தந்திடு மொழிகள் நிறைந்திடு முறுவல் நிராவழகும், கற்பகமேளிழி கருணைபொழிந்திடு கமலக்கண்ணழகும், காரிசுசன்கழல் சூடியமுடியும் கனநற்சிகைமுடியும், எப்பொழுதும் எதிராசன் வடிவழி கென்னிதயத்துவதால் இல்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்கெதிரே.” என்பதாம்.

14. இவ்வாசிரியர்க்கு ஸ்ரீராமா நுஜன் திருநாமம் எதனால் இடப்பட்டதென்று ஆராய் மளவில், முன்னோர்களுடைய நூல்களிலிருந்து இங்ஙனே அறியலாறுது;—ஸ்ரீராமா நுஜனென்னுஞ் சொல் ஸ்ரீராமபிரானுடைய தம்பி யென்னும் பொருள்கொண்டது. தசரதாத்த மஜனான இராமபிரானுக்கு இளையோனாக அவசரித்த வஷ்டமணன் என்பபடி. இவன் இடை ஸ்டிஷ்னரிக் கைங்கரியமே போதுபோக்காக இருந்தது போல ஸ்வாமி உடையவரும் கைங்கர் யத்தையே பெருஞ் செல்வமாகக் கொண்டிருக்கப் போகிறுரென்பதை அவதார ஸபயத்திலேயே யோகத்தருஷ்டியினால், நிந்தவரும் இவர் தமக்கு மாதவருமான திருநாமம் பிடியென்று மாசிரியர் இவர்க்கு ஸ்ரீராமா நுஜனென்று நாமகரணஞ் செய்தருளினார்—என்பதாக.

15. ஸ்ரீராமபிரான் கைகேயியின் வர்ப்ரார்த்தனையை நிறைவேற்றும் வியாஜமாகக் கானகந்த செல்லப் புறப்படுமீபோது இளையோனான இலக்குமணன் தானும் கிர்ப்பந்தித்துத் தன்னையும் உடனழைத்துச் செல்லும்படி வேண்டினான். தானும் காட்டுக்கு வர விரும்பியது எதற்காகவென்னில்; * பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஷ்யா கிரி ஸாநுஷ்ட ரம்ஸ்யதே, அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபத்ச் ச தே * என்பது அப்போது இவ்வினைய பெருமானுடைய வார்த்தையாக ஸ்ரீராமாயணத்தில் உலகநிய நிற்கும் ச்லோகம். “தேவரீர்பிரட்டியோடுகூட சித்திரகூடத்தாழ்வரை முதலான ஸிடங்களில் இன்புறும் போது அடியேன் ஒழிவில்காலபெல்லாமுடனாய் வன்னி வழுவிவாடி மைகள் செய்யப்போகிறேன்” என்பது மேலே குறித்த ச்லோகத்தின் கருத்து இப்படியே உவ்வினையோன் தன்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதையும் அடிமையெனும் அத்தாணிச் சேவகஞ் செய்தே கழித்தான். அதுபோலவே ஸ்வாமி உடையவரும் தம் வாழ்நாள் முழுவதையும் தொண்டிழைப்பே கழித்தருளினரென்பது அவரது திவ்ய சரிதையினால் மிகப் பிரசித்திபெற்ற விஷயம். சென்னையார் செல்வம் முற்றும் திருத்திவைத்ததும் மாறணரை செய்த தமிழ்ப்பறை வளர்த்ததும் முதலானவை அப்பயர்வற்ற கைங்கரியங்களன்றோ. ஆக இக்காரணம் பற்றியே ஸ்வாமிக்கு ஸ்ரீராமா நுஜனென்னுந் திருநாமமிடப்பட்டதென்பது மிகப் பொருத்தம். லக்ஷ்மண முனிமேன்றும் இளையாழ்வா ரென்றும் வழங்குகின்ற அவரது திருநாமங்களும் இதனை வற்புறுத்தி

இனி, ஸ்ரீராமா நுஜனென்ற திருநாமம் லக்ஷ்மணனுக்குப்போலவே கண்ணபிரான்கையதே. ‘பலராமனுடைய தம்பி’ என்னுங்காரணத்தினால் கண்ணபிரானை

ராமாநுஜனென்னக் குறையில்லை யன்றே. ஆனதுபற்றியே முகுந்தமாலே யென்னும் உலக மறிந்த ஸ்தோத்ரத்தில் “ ஹே ராமாநுஜ ஹே ஜகத்த்ரய குரோ ! ஹே புண்டரீகாக்ஷ மாம் ஹே கோபீஜநநாத! பாலய ” என்று ராமாநுஜனென்ற திருநாமத்தினாலே கண்ணபிரான் அழைக்கப் பட்டுள்ளான். ஆகவே கண்ணபிரானுடையதான் அந்தத்திருநாமமே ஸ்வாமி உடைய வர்க்குச் சாத்தப்பட்டதென்று கொள்ளுகிற ஸப்பிரதாயமும் ஒன்றுண்டு. ஸ்ரீநிகபார்த தேசிகன் பணித்த யதிராஜ ஸப்ததியில் “ சம்தோதய சங்கராதிதர்வ: ஸ்வபலாத் உத்த்ருதயாதவ ப்ரகாச: , அவரோபிதவாந் ச்ருதேரபார்த்தாந் நநு ராமாவரஜஸ் ஸ ஏஷ பூய: ” என்ற ச்லோகம் இதற்கு ஆதாரமாக அவதரித்ததாகும்.

17. கண்ணபிரானுக்கும் உடையவர்க்கும் பல படியுளாலும் ஸாப்யமுண்டு. கண்ண பிரானாகத் தோன்றின பகவான் செய்த செயல்களும் ஸ்ரீராமாநுஜர் செய்தருளின செயல் களும் ஒத்திருக்கையாகிற ஒற்றுமையையும் ஈண்டு நிரூபிக்கப்படுகிறது. மேலே யெடுத்துக் காட்டிய *சம்தோதய சங்கராதிதர்வ: இத்தயாதியான யதிராஜஸப்ததிச்லோகாத்னத்தில் கண்ண னுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸாப்யம் சிலேடையினால் நிர்வஹிக்கப்பட்டுளது: அது வட மொழிக்கடலில் ஆழ்ந்தவர்கட்கே லவிக்கக்கூடியது அதைப்பற்றிப்பிறகு விரியவுரைப் போய்; இப்போது இங்கு நாம் நிரூபிக்கும் ஒற்றுமை சரித்திரப்போக்கில் ஸம்பந்தப்பட்ட தாகும். கேண்மின்;—

(கண்ணனுக்கும் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்கும் பதினாறு வகையான ஒற்றுமைகள்.)

18. கண்ணபிரான் திருவவதாரத் செய்த இடம் சிறைக் கூடம் என்பது உலக மறிந்தது. ஸ்ரீராமாநுஜர் அவதரித்த இடமும் சிறைக்கூடமே. எப்படியெனில்; *அமா ரோடு உயர்விற சென்று அறுவர்தம் பிறவியஞ்சிறையே* [திருவாய்மொழி 1—3—11] என்ற நம்மாழ்வார் திருவாக்கின்படி இந்த ஸம்ஸார மண்டலமே ஒரு சிறைக்கூடமன்றே. இஃது * இருள்தருமா ஞாலமாதலால் இருள் மலிந்த விடத்தே வந்து பிறந்தார் உடையவர். கண்ணனும் * இருள் நாள் பிறந்த வர்மான் * என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசூத்தின்படி யும் *வேண்டித்தேவரிக்க—விங்கிருள்வாய் வந்து பிறந்ததும்* என்ற நம்மாழ்வார் பாசூத் தின்படியும் இருள்மலிந்த போழ்தன்றே வந்து பிறந்தது.

19. கண்ணபிரான் அவதரித்தபோது * ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்ரகதாதா ! * என்கிறபடியே சங்கொடு சக்காமேந்தந் தடக்கையனாகவே சுடர்விளக்கத்தோடு திருவவ தரித்தான். ஸ்வாமி அவதரிக்கும்போதும் நடுபோலி உடைபோலே அழுதல் அற்றுதல் செய்யாதே மிக்க ஞான வெள்ளச் சுடர் விளக்கத்தையே காட்டிக்கொண்டு அனைவரும் வியப்புறுமாறு அவதரித்தார். கண்ணபிரான் பிறந்த விடம் ஒன்று; இளமையில் வளர்ந்த விடம் வேறொன்று; பிறகு வளர்ந்தவிடம் மற்றொன்று. (அதாவது) வடமதையிலே பிறந்தது; திருவாய்ப்பாடியிலே இளமையில் வளர்ந்தது; பிறகு முதுமையில் த்வாரகை முதலான விடங்களில் வளர்ந்தது. ஆசாரியருர் பிறந்தது ஸ்ரீபெரும்பூதூரில்; இளமையில் வளர்ந்தது காஞ்சீபுரத்தில்; பிறகு வளர்ந்தது ஸ்ரீரங்கம். திருநாராயணபுரம் முதலான விடங் களில். [மற்றொரு வகையுமுண்டு;] “ திருமந்திரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து ” என்கிற நம்முன்னோர்களின் முதுமொழியின்படியே திருவஷ்டாக்ஷ மஹா மந்திரத்தினால் ஸ்வரூபவுணர்ச்சி பெறுதலாகிற பிறவியைப்பெற்று, த்வயம் என்கிற மந்த்ராத்னத்தின் அநு ஸந்தானத்தையும் அதன்படி அனுட்டானத்தையுமே செல்வவாழ்ச்சியாகக் கொண்டிருப்பவ ரென்க. பிறக்குமிடம் திருமந்த்ரம்; வளருமிடம் த்வயம்—ஆகையாலே இதனைத் தோடு ஒப்புமை.

20. கண்ணபிரான் பிறந்த வயிற்றில் இவனெருவனே பிறக்கவில்லை; *மக்களது வரைக் கல்லிடை மோத இழந்தவன் தன் வயிற்றில், சிக்கன வந்து பிறந்து நின்றாய் * [பெரியாழ்வார் திருமொழி 5-3-1.] என்கிறபடியே மற்றும் பல மக்கள் பிறந்தாருண்டு; ஆனால் அந்தப் பிள்ளைகளினால் உலகுக்கு யாதொரு உதவியும் நேர்த்ததில்லை; அவர்கள் பிறந்ததும் இறந்ததும் தெரியவருகின்றது. இதுபோல, எம்பெருமானார் திருவவதரித்த இவ்வுலகத்தில் மற்றும் பலபேர்களும் ஒக்கப்பிறக்கின்றார்களெனினும் அவர்களால் உலகுக்கொரு நன்மையுமில்லையாயிற்று. அவர்களின் பிறப்பும் இறப்புமேதான் உலகுக்குத்தெரியும்.

21. கண்ணபிரான் வடமதுரையில் நின்றுத் திருவாய்ப்பாடிக்கு எழுந்தருளும் போது “வசுதேவோ வஹந் க்ருஷ்ணம் ஜாநுமாத்ரோதகோ யயௌ” என்னும்படி பேராழமான பெருவெள்ளமும் முழந்தாளளவாக வற்றிப்போயிற்றென்று தெரியவருகிறது. அது போல, ஆசாரியர் சிறிது ஸஞ்சரிக்கத் தொடங்கும்போதே “பிறவியென்னுங் கடலும் வற்றிப் பெரும்பதமாகின்றதால்” என்ற பெரியாழ்வார் திருவாக்கின்படியே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங் கடலும் வற்றத் தொடங்கிற்றென்க.

22. பராத்பானான பெருமான் தனது பெருமைகளை யெல்லாம் மறைத்து அடக்கிக் கொண்டு நீறு பூத்த நெருப்புப்போலேயாகி இடக்கை வலக்கை யறியாத ஆயர்களோடே கலந்து பழகினான்; அதுபோல எம்பெருமானாரும் மிகுஞானச் சிறுகுழுவியாய்த் தமது ஞான சக்திப்பெருமைகளையெல்லாம் மறைத்துக்கொண்டு அறிவிலா மனிசரோடே கலந்து பழகியிருந்தான். கண்ணன் இடையர்களோடு மாத்திரம் கலந்து பழகியிருந்தான்; என்னை வதைக்க வழிபார்த்திருந்த ஆஸூரபாக்ருதிகளோடும் கலந்திருந்து காலங் கழித்தான். எம்பெருமானாரும் தம்மை மாய்க்கவெண்ணின யாதவப்ரகாசர்போல்வாரிடத்திலும் சலந்திருந்து காலங்கழித்ததுண்டே.

23. வளர்த்தருளிடத்தில் தியபுந்திக் கஞ்சனால் எவப்பட்ட பூதனை தாய்வேஷம் பூண்டுவந்து நஞ்சு தீற்றிய முலையை உண்ணக் கொடுத்துக் கண்ணனைக் கொல்ல முயன்று தானே முடிந்துபோனான். இந்தப் பூதனையின் வரலாற்றைப் பேசுகின்ற தேசிகர் யாதவாப்யதயத்தில் * கம்ஸப்ரயுக்தா கில காபி மாயா * என்று மாயை என்கிற சொல்லால் கூறினர். மாயை யென்று மூலப்ரக்ருதிக்குப்பெயர். அது உண்மையில் விஷம்போன்றதாயிருக்கச் செய்தேயும் தன்னிடத்தில் போக்யதா புத்தியை யுண்டுபண்ணிக்கொண்டு தன்பக்கலிலே யீடுபடுத்தி நம்போல்வாரை முடிக்கப்பார்க்கிறது. இப்படியே ஆசாரியரையும் முடிக்கப் பார்க்கையில் அவரை முடிக்கமாட்டாபல் அவரது அளவற்ற பெருமையினால் தானே முடிந்து நின்றது.

24. * கள்ளச் சகடங் கலக்கழியங் காலோச்சி * [திருப்பாவை—6] என்றபடி அஸூராவேசம் பெற்றவொரு சகடத்தைக் கண்ணன் திருவடி ஸ்பர்சத்தால் நொறுக்கி முறித்து முடித்தான் என்பது ப்ரஸித்தம். எம்பெருமானாரும் தமது திருவடி ஸ்பர்சத்தினால் சகடபங்குஞ் செய்தவரே. (எப்படியெனில்) ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்குக் கொண்டுபோகும் ஸாதனம் சகடமெனப்படுவது. இங்கிருந்து நாம் அப்பால் செல்லப் பல வழிகளுண்டு; நாகம் சுவர்க்கம் முதலானவற்றின் வழிகளிற் கொண்டு செல்லுவது கள்ளச் சகடமாகும்; ஆசாரியருடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தினால் அது தொலைந்தொழிந்ததேயாம். பெருமான் மார்க்கமாகிய நவ்வழியிற் செல்லும் ஸாதனமே மோப்பட்டுத் தியவழிகளில் ஸாதனம் சிதைத் தொழிந்ததென்க.

25. கயிற்றினால் கட்டி ஒருவிலே பிணித்துவிடப்பெற்ற கண்ணன் அவ்வூலையு மிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து இரட்டை மருதமரங்களின் நடுவே யெழுந்தருளியபொழுது அவ்வூல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அந்த இரட்டை மரங்களிரண்டும் முறித்து விழுந்தனவாக யமளார்ஜுன பங்க விருத்தாந்தமுள்ளது. இணைபிரியாதே நின்ற இரட்டை மருத மரங்கள்போல இணைபிரியாது நின்று நம்மை நலியுமவை பலவுண்டு; பகவத் கீதையில் நான்காவது அத்யாயத்தில் * த்வந்த்வாதீதோ விமத்ஸர: * என்றும், ஏழாவது அத்யாயத்தில் * த்வந்த்வமோஹேந பாரத * என்றும், பதினாந்தாமத்யாயத்தில் * த்வந்த்வைர் விழுத்தாஸ் ஸுக து:க்கஸம்ஜ்ஞை: * என்றும் இப்படிப் பலவிடங்களில் த்வந்துவம் (இரட்டை) என்று பல சொல்லப்பட்டுள்ளன; இன்பு துன்பு. அஹங்கார மமகாரம், காம க்ரோதம், புண்ணிய பாபம்...என்னுமவைபெலாம் இரட்டைகளாம். இவையெல்லாம் எம்பெருமானார் திருவடி ஸம்பந்தப் பெற்றவளவிலே இற்றெழிந்தனவென்க.

26. * வையபேழுங் கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே * என்றும் * வாயுள் வையகங் கண்ட மட நல்லார் * என்றும் சொல்லுகிறபடியே கண்ணபிரான் கனது திருவாயில் எழுவகங்களையும் அன்பர்களுக்குக் காட்டினன். அதுபோல எம்பெருமானாரும் 1. ச்ருதிகள் 2. ஸ்மிருதிகள், 3. இதிலாஸங்கள், 4. புராணங்கள், 5. பாஞ்சராத்ரங்கள், 6. ஆழ்வா ருளிச்செயல்கள், 7. ஆசார்ய தீவ்யஸூக்திகள் ஆகிய ஏழையும் தமது திருவாக்கில் அன்பர் கட்டுக்குக் காட்டினர்.

27. யமுனையாற்றில் ஜர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம்மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்கியினால் கொதிப்படைந்த நீருள்ளதாக்கிப் பெருங்கேடு விளைத்த காளியனென்னுங் கொடிய நாகத்தைக் கண்ணபிரான் கொழுப்படக்கினன். இவ்வரலாற்றை யாதவாயுதய காவியத்தில் தேசிகர் கூறுமிடத்து (4-125) ஸ்ரீராமாநுஜர் செய்தருளின செயலையே உவமை யாகக் காட்டியருளினார். ஐந்தலைவாய் நாகமாகிய காளியன் யமுனையாற்றைக் கலக்கிக் கெடுத்தது—விஷவாக்குக்களான புறமதத்தவர்கள் பனம்போனபடியெல்லாம் கூறும் தவறான பொருள்களாலே வேதங்களைக் கெடுத்தபடியாம். அந்தக் கெடுதியைக் கண்ண பிரான் நீக்கி யமுனையை எல்லாரும் இனிமையாகப் பருகும்படி செய்தது—ஸ்வாமி தவ றுன பொருள்களை நீக்கி நல்ல பொருள்களை வெளியிட்டு வேதத்தை ஸத்துக்களுக்கு உப ஜீவ்யமாக ஆக்கின படியாம். யமுனையின் ஸ்தானத்தில் வேதம்; காளியன் ஸ்தானத்தில் குதார்க்கவாதிகள்; கண்ணன் ஸ்தானத்தில் ஆசாரியர். தாயபெரு நீர் யமுனைத் துறை வனை * என்னுமபடி யமுனையாறு இடையருத பகவத் ஸம்பந்தத்தை யுடையதாயிருந்து போல வேதமும் பகவத் ஸம்பந்தத்தை நிபதமாக வுடைத்தாயிருக்குமிதே.

28. காளியன் ஐந்து தலைகளாலும் நஞ்சை யுமிழ்ந்து நாசம் விளைவித்ததுபோல புறமதத்தவர்கள், ஐந்துவிதமான துர்வாதங்களாலே நாசத்தை விளைவிக்கின்றனர்; (எப்படி யென்னில்) 1. ஈசுவரனே யில்லையென்னுதல், 2. ஈசுவரன் உண்டெனிலும் அவன் அனுமா னத்தால் வித்திப்பவனேயன்றி சாஸ்தரத்தால் வித்திப்பவனல்லன் என்னுதல்; 3. சாஸ்தரங் களைக்கொண்டே ஈசுவரனை யங்கீசரித்தம் அஹங்குக் குணங்களும் விசுவரூபம் இல்லை யென்னுதல்; 4. ஈசுவரன் ஒருவனே மென்பதில்லை, பல ஈசுவர்கள் உண்டென்னுதல், 5. பிரபஞ்சமேயில்லை—எவ்வ் சூன்யம் என்னுதல் ஆக இப்படிப்பட்ட ஐவகையான ர்த் தங்களினால் புறமதத்தவர்கள் வேதங்களைக்கெடுக்க, அந்தக் கெடுதல்களை எம் போக்கியருளினர், காளியன் தலையிலே ரண்ணபிரான் அடியிட்டு நடனம் டீ

* நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன் தமர் தலைகண்மீதே * (திருமலை—1) என்ற கணக்கிலே கூத்தாடப்பெருதலுங்காண்க.

29. குதிரை வடிவங்கொண்டு மஹாபயங்கரனாகவந்த கேசு யென்னு மஸுனைக் கண்ணிரான் தொலைத்தருளினன்; அதுபோல நம்பேராசிரியர் *இந்திரியாணி ஹயாநாஹு: * என்ற உபநிஷத்தின்படியே குதிரைகளாகச் சொல்லப்பட்ட இந்திரியங்களின் வலியை யடக்கி ஜிதேந்திரியாய் * காமாதிதோஷஹர மாதம்பதாச்சிரிதாநாம் * என்றும் *மதநகதநைர் ந க்லிச்யந்தே யதீச்வரஸம்ச்சரயா: * என்றும் சொல்லும்படி வாழ்ந்தவர்.

30. கம்ஸனால் எவப்பட்டு அசுரர்களில் ஓரசுரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய், தன் கீழே கண்ணன் வரும்போது மேல்விழுந்து கொல்வதாக எண்ணிவந்து நிற்கவும், மற்றோ ரசுரன் கண்ணனை முட்டிக்கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின் வடிவங்கொண்டு நிற்கவும் இவற்றையறிந்த கண்ணிரான் “விளவின் காய் கன்றினால் விழுத்தவனே”. “கன்றுகொண்டு விளங்களியெறிந்து” என்கிறபடியே கன்றைச்சுழற்றி விளவின்மீதெறிந்து இரண்டையும் ஒருசேரமுடித்தருளினன் என்ற வரலாறு முன்னேக்கொண்டே முன்னேக் களைகின்றபடியைக் காட்டுகின்றது. இதுபோலவே ஸ்வாமி ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் புறமதங்களை உண்டிக்கு மிடத்து அவை பரஸ்பரவ்யாஹதங்களாயிருக்கும்படியை நன்கு நிரூபித்துக்காட்டி அவை களைக்கொண்டே அவற்றை மறுத்தொழிப்பவர்.

31. இடையார்கள் வழக்கப்படி இந்தீனுக்கு பூஜைசெய்யப் பற்பல வண்டிகளால் சோறும், தயிரும், நெய்யும், காய்கறிகளும் சேகரிப்பதைக்கண்டு கண்ணன் அப்பூசனையினைத் தையும் கோவர்த்தனமலைக்கே இடும்படி கட்டினையிட்டுத் தானே ஒரு தேவதா ரூபங் கொண்டு அவற்றை முற்றும் அமுதுசெய்தருள. இந்தீன் பசிக்கோபத்தினால் மேகங்களை எவிக் கடுமான கல்மழையை ஏழுநாள் பெய்விக்க, அதனால் யார்க்கும் யாதொரு தீங்கும் நேரிடாதபடி கண்ணன் அம்மலையையே குடையாக வெடுத்துப்பிடித்து நின்றனன் என்பது ப்ராஸித்தமான கதை: தேவதாந்தரத்திற்கு வழிபாடு செய்வதைப் பொருத தன்மையும் அந்தவழிபாடுகளைபெல்லாம் தானே ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மையும், அதனால் எதிரி என்ன தீங்கு செய்ய நினைத்தாலும் அசுற்குப் பிரதியாகத் திங்கிழைக்க நினைவாத பெருந்தகவும், தன்னையடுத்தவர்களைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொண்டு நின்றலுமாகிய விஷயங்கள் இவ்விதிவாஸத் தில் கிடைக்கின்றன. *மறந்துடி புறந்தொழாமாந்தர்* என்றிருக்குமாகிரியர் தேவதாந்தர பஜனத்தைச் சிறிதும் ஸஹியார். “திருளில்லாத தேவரைத் தேறேஸ்மின் தேவு” என்று துணிந்து உபதேசிப்பர். *ஸாக்ஷாத் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்யமயீம் ததும், மக்காநுத் தாதே லோகாந் காருண்யாத் சாஸ்த்ரபாணிநா* என்றும் *பீதகவாடைப்பிரான் பிரமகுருவாக வந்து* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே எம்பெருமானே ஆசார்யனாக வந்து நிறந்ததனால் ஆராதனைகளெல்லாம் ஆசார்யனுக்கே சேரும். “குற்றஞ்செய்தவர்கள் பக்கல் பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்புர் உகப்பும் உபகாஸம் ருதியும் நடக்கவேணும்” [ஸ்ரீவசன பூஷணம் 305] என்றிருப்பவர் ஆசார்யராகையாலே திங்கிழைப்பார் திறத்திலும் ப்ரதியாகத் திங்கிழைக்க நினைவார். பெருமழையில் கின்றும் கண்ணன் காத்தருளினதுபோல *அவிவேக கநாந்த திங்மு^௨ பஹுதா ஸந்ததது: க்கவர்ஷிணி பவதுர்த்திநே* [ஸ்தோத்ராத்நம் 49] என்னப்பட்ட பெருமழையில் கின்றும் (அதாவது, ஸம்ஸாரத் துயர்ப் பெருமழையினின்றும்) காத்தருளி ன் ஏழுநாள் காத்தனன். ஆசிரியர் காப்பதும் ஏழேழ் பிறவிக்கும்.

32. கண்ணன் நப்பினைப் பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொள்ளுதற்காக, அவனது தந்தை கந்யாசுல்கமாகக் குறித்தபடி உஸுராவேசம்பெற்ற ஏழு எருதுகளை வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ்செய்துகொண்டனன். நம் பாமாசார்யர் “எட்டிழையாய் மூன்று சடாயிருப்பதொரு மங்கன ஸுதம்போலே திருமந்தரம்” [முழுஷுப்படி 113] என்கிறபடியே திருமந்தரமாகிற திருமங்கலியத்தை சேதநர்களுக்குக் கட்டி விவாஹம் நடத்து கைக்கு அங்கமாக, காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம் பதம் பாத்நர்யம் அஸுனைய என்கிற ஏழு விரோதிகளையும் தொலைத்தருளினர்.

33. கண்ணன் இரண்டு மல்லர்களை படித்ததுபோல ஆசிரியர் * நீர்துமதென்றிவை வேர்முதல் மாய்த்து* என்கிறபடியே அஹங்கார மமகாரங்களை அடியறுத்தவர். கண்ணன் சூலலயா பீடமென்கிற மதயானையை முடித்தாப்போலே “மதக்களிற்றெந்தினையும் சேரி திரி யாமல் செந்நீரி” என்கிற பொய்கையார் பாசுரத்தின்படியே மதகளிறுகிய இந்திரியத்தின் துஷ்டத்தன்மையைத் தொலைத்தவர். கண்ணன் மாலாகார திருமாளிகைக் கெழுந்தருளி அவர் தந்த பூவைப்பெற்று உகந்ததுபோல நம் ஆசிரியர் *அஹிம்ஸா ப்ரதமம் புஷ்பம் புஷ்ப ம்ந்தரிய நிக்ரஹம், ஸர்வபூததயா புஷ்பம் ஸுகமா புஷ்பம் விசேஷத். ஜ்ஞாநம் புஷ்பம் தப: புஷ்பம் த்யானம் புஷ்பம் ததைவச, ஸத்யமஷ்டவிதம் புஷ்பம் விஷ்ணோ: ப்ரீதிகரம் பவேத் * என்னப் பட்ட எண்பகர் பூவையும் சிஷ்யர்கள் பக்களிலே செழித்து வளர்க்காணப்பெற்றுக் களித் தவர்.

34. கண்ணபிரான் கம்ஸ சிசுபால கௌவ ப்ரப்ருதிகளை முடித்துப் பஞ்ச பாண்ட வாதிகளை வாழ்வித்ததுபோல நம் பாமாசார்யர் * தற்கச் சமணரும் சாக்கியப்பேய்களும் தாழ்சடையோன் சொற்கற்ற சோம்பரும் சூரியவாதரும் நான்மறையும் நிற்கக் குறுப்பு செய்நீசரும் மாண்டனரென்னும்படியாக *நாட்டிய நீசச் சபயங்களை மாள்வித்து அர்த்த பஞ்சகம் முதலிய விசேஷார்த்தங்களை எங்கும் விளங்கச் செய்தனர். இங்ஙனே மற்றும் பலவும் காண்க.

35. மணவாளபாருனிகள் யதிராஜஸிப்தியில் இரண்டாவது ச்லோகத்தில் எம் பெருமானுரை ஹம்ஸமரசவும் வண்டாகவும் அருளிச்செய்துள்ளார்: *ஸ்ரீரங்கராஜசானம் புஜராஜஹம்ஸம் என்றும் *ஸ்ரீமத்பராங்குசபதாம்புஜப்ருங்கராஜம் என்றும். (அதாவது) ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடித்தாமரைகளிலே ராஜஹம்ஸமாயிருப்பவர்; நம்பாழ்வானுடைய திருவடித்தாமரைகளிலே சிறந்த வண்டாக இருப்பவர் என்று கூறியவாறு. எம்பெருமானார் * தென்னத்திழூர் கழலிணைக்கீழ்ப் பூண்டவன்பாளன் * [இராமானுச தூற்றந்தாதி—31] என்கிறபடியே தேவப் பெருமான் திருவடிவாரததிலே போன்பு பூண்டவராயிருந்தும் ஸ்ரீரங்க நாதனால் விசேஷ கடாக்ஷம் செய்தருளப்பெற்றுத் தென் திருவாங்கம் சென்று சேர்ந்து *யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ* இவ்வுடல் கிழந்தனையும் இந்தத் திருவாங் கம்பெரிய கோயிலிலேயே இனிது வாழ்க்கடவீர்—சரணாகதி கத்யம்-19.] என்று திருவாங்கச் செல்வனாக அதுக்கூறிக் கப்பட்டு அப்பெருமானுடைய திருவடிவாரத்தின் கீழேயே இனிது வாழ்ந்தபடியினால் ஸ்ரீரங்கராஜ சரணம்புஜ ராஜஹம்ஸம் என்றருளிச் செய்யலாயிற்று. இனி ஸ்ரீமத்பராங்குச பதாம்புஜப்ருங்கராஜம் என்ற விசேஷணத்தினால்—ஸ்வாமி நம்மாழ்வா ரது திருவடித்தாமரைகளிலே வண்டுபோல் படிந்திருப்பவரென்று.

36. ஆகலிப்படி ஸ்வாமியை ஹம்ஸமாகவும் வண்டாகவும் கூறினதிலிருந்து தேறுகின்ற ஸ்வாமியினது சில பெருமைகளை ஸ்வாபதேசார்த்தாநுவவப்ரணுஸ்யாலே வெளியிடுகிறோமிங்கு. ஆழ்வார்கள் தமது திவ்யப்ரபந்தங்களிலே அன்னங்களையும் வண்டுகளையும் தாது விடுவதாக உருளிச்செய்வதுண்டே; அங்கு எம்பெருமானார் போல்வாரானமஹாசார்பர்களுையே தாது விடுவதாக உள்என்றை பொருளாகையாலே அதைத் திருவுள்ளம் பற்ற ஸ்வாமியையிங்கு அன்னமாகவும் வண்டாகவுமருளிச் செய்வது மிகப்பொருத்தம். அன்னத்தின் படிகளும் வண்டின் படிகளும் ஸ்வாமி பக்கவிலே நிறுதிக்கப்படுகிறபடி எயக் காணீர் ;—

37. ஹம்ஸத்திற்குள்ள தன்மைகள் ஸ்வாமி பக்கவிலே குறையற்றிருக்கின்றன. எங்ஙனே யென்னில் ; (1) நீரையும் பாடியும் கலந்துவைத்தால் அவற்றைப் பிரிக்கவல்லமையுடையது ஹம்ஸம் என்று பிரமாணங்களினால்கின்றேனும் ; *வூம்ஸோ டதா க்ஷீரம்வ அம்புமித்ரம்* என்பது முதலான வசுங்கள் காண்க. இதனால் ஹம்ஸமானது ஸாராஸாவிலேகத்தில் மிகுந்த வல்லமையுடையது என்பது தேறும். ஸ்வாமி தாழும் *அஸாரம்பஸாரஞ்ச ஸாரம் ஸாரதாம் த்யஜேத், பஜேத் ஸாதாம் சாஸ்த்ரே* என்றபடி ஸாராஸாமித்ராயிருந்த சாஸ்திரங்களிலே அஸாரமாயும் அஸாரமாயுள்ளவற்றை யெடுத்துத்தள்ளி மிகவும் ஸாரமானவற்றையே கைக்கொண்டவர். பாறியபதங்களைப் குதறாவிட மதங்களையும் நிரலித்து புநீமத்தேதமார்க்கப்படுத்திஷ்டாபநாசார்ப்ய உபயவேதாந்தப்ரவர்த்தப்ரவீணா யெழுந்தருளியிருந்து ஹம்ஸார்த்தங்களில் படுநிங்கபான அர்த்தங்களைத் தள்ளி அந்தாங்கமான அர்த்தங்களைக் கொண்டருளினர் என்பது இங்கு விவாகிதம்.

38. அப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களில் ஒன்று இங்கு வந்துக்கொண்டுவோம்;-திருவாய்மொழி வியாக்கியானத்தில் பல விடங்களில் எம்பெருமானருடைய சிவாஹபென்று விலகாணமான அர்த்தங்கள் எடுத்தக்கொண்டிருக்கின்றன. அதற்றுள் ஒன்று கேண்மில்; *உயர்வறவுயர்நலம்* என்கிற முதற்பாட்டியுளிறாடியில் துயாறுகடாடி. என்னுள்ளவிடத்திற்கு “அடியார்வறைய துக்கங்ளையெல்லாம் அதுக்கிற [அசாவது போக்கடிக்கறி] திருவடி” என்று எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ள ஆசாசியர்கள் அருளிச் செய்தார்களாகவும், எம்பெருமானார் அப்படி யன்றிக்கே [அதாவது, துயாறுக்குள் சுட்டி மென்று சொல்லாமல்] ‘தயாரும் சுட்டாடி’ என்கொண்டு சனக்குண்டான தயரைத் தான் தளித்தக்கொள்ளும் திருவடியென்று பொருளருளிச் செய்ததாகவும் வியாக்கியானமுள்ளது பூரூர்கள் பணித்த அர்த்தத்திற்காட்டிலும் ஸ்வாமிபணித்த அர்த்தத்தில் என்னிறைப்பு? என்பதை ஆராய்ந்து அறியவேண்டும். எம்பெருமான் அடியார்கள் படுத்த உரைநாச்சிருனென்பது இத்திராண புராணதீசனில் தேறின அர்த்தமே ; அது மறுக்கத்தக்கதன்று. எம்பெருமானார் அசைத்தள்ளி லேறு பொருள் பணித்ததானது அப்பொருள் அஸம்பத்தம் என்கிற திருவுள்ளத்தினலன்று; அதற்காட்டிலும் மிகுந்த ஸ்வாஸ்யம்பெற்று டொஞ்சையுருக்குபடியான அர்த்தம் இது என்பதே ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். அடியவர்கள் தயருறுங்காலத்தில் எம்பெருமான் தானும் தயருற்றிரப்பதாக இத்திராணங்களினால்கின்றேன். தயாறுவது என்பது ஹேயகுணமாயிறிறே ; ஸமஸ்த கல்யாண குணம்மகனான எம்பெருமானிடத்தில் இந்த ஹேயகுண மிகப்பதாக இசையலாயோ வென்று சங்கிப்பாருடைய சங்கையைப் போக்கிக்கொண்டே வான்மிக பகவான் ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஆயோத்யாகாண்டத்தில் வசத்த ஹனங்கள் இராமனுடைய திருக்குணங்களைப்புகழ்ந்து கூறுவதாக இட்ட ஸ்தோத்திரத்தில் *உஹோந்ருப கல்யாண குண : புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே* என்று திருக்கல்யாண குணங்களையே தாங்கள் தசரத சக்ரவர்த்தியிடம் எடுத்துக் கூறப்போவதாக பதின்மூன்று செவ்வதை முன்னம் சாட்டியிட்டு,

மேலே ஸ்வஸநேஷு மநுஷ்யானாம் ப்ருசம்பவதிது:க்கித: * என்று [மனிதர்கள் துயருறுமிடத்து இராமபிரான்தான் மிகமிகத் துயருறுவதாகச்] சொல்லி இதைப்போரு கல்யாண குணமாக நாய்டிவைத்தார். அடியார்கள் படுத்துயரை அறுக்கின்றான் பகவான் என்பது இருக்கிறதும்; அவ்வடியார்கள் துயர் கீரும்வாயில் தானும் துயருற்றவனாகவேயிருந்து அவர்கள் துயரற்றபிறகே தானும் துயரற்றவனாகுகை என்னுமிப்பொருள் பகவத்குணநுபவரஸிகர்களுடைய நெஞ்சையுருக்குமாதலால் இச்சிறந்த பொருளை எம்பெருமானார் திருவுள்ளம்பற்றினானென்க. இத்திருக்குணத்தை வால்மீகிபகவான் ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஓரீடத்திலின்று, பல விடங்களிலும் மூதலிக்கிறபடி காணீர்: * அபிஷிச்ய ச ஸங்காயாம் ராக்ஷஸேந்தாம்விஷணம், க்ருதக்ருத்யஸ்ததாராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ * (ஸர்க்ஷேபரா-85.) என்ற ச்லோகத்தில் விஜ்வர: என்கிறபதம் உயிரானது; அபிஷேஷிதவான் துயர்நீர்த்து முடிசூடுந்வரையில் பெருமான் தாம் துயருற்றிருந்ததாகவும் அவனை முடிசூட்டியே தாம் துயர்தீர்ப்பெற்றதாகவும் நன்கு விளக்குகின்றதன்றோ விஜ்வர: என்னுமிப்பதம். இப்படிப்பட்ட ஸாரப்பொருள்களை விவேகித்து வெளியிடுவதனால் ஸ்வாமி ஹம்ஸபென்னததருந்தவர்.

39. இன்னமும், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் ஜானக்ருதியின் உபாயானபொன்று தப்பட்டியாசின்றது. ஜானக்ருதியென்கிற ஷத்தீரியன் மிக்க பெருஞ்செல்லம் படைத்தவனாகையாலே அன்னதானம் முதலியன விசேஷமாகச் செய்து கொண்டிருந்தான்; ஆனால் அவனுக்கு ப்ரஹ்மஞ்ஞானமென்பது சிறிது மில்லாமலிருந்து பல்ல பல்லாக்கடி நென்கிற இரண்டு பற்றியுடிகள் அவனிடத்திலே இக்கங்கொண்டு இவனுக்கு ப்ரஹ்மஞ்ஞானத்தை பாண்டாக்கவேண்டுமென்றெண்ணி இரண்டு ஹம்ஸரூபினாய் அவனோடே பற்றுகொண்டு போகையில் பல்ல நென்கிற ஹம்ஸம் பல்லாக்கடி நென்கிற ஹம்ஸத்தைப்பார்த்து 'ஜானக்ருதிமஹாப்ரபுஷின் மேலே நிழல்படாதபடி கவனித்துப்போ' என்று சொல்லிற்று. அது கேட்ட அந்த ஹம்ஸம், "இவன்மேல் நிழல் பட்டால் என்ன? அசுலலென்ன செருதல்? இவன் ஸைக்ஷணப்போல் ப்ரஹ்மஞ்ஞானியா என்ன? ஞானஹ்நனனினிவனை நாய் செளரங்க வேணுமோ?" என்று அவனேறளனபாகச் சொல்லிற்று. அதைக்கேட்ட ஜானக்ருதி துக்கம் கொண்டவனாக அந்த ஸைக்ஷணத்தேடிச்சென்று அநுஸர்த்தித்து ப்ரஹ்ம ஸித்யையையா பதேசிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து ஆஸித்தத்தில் உபதேசம் பெற்றருனென்பது உபாயானபத்தின் ஸாரம். இக்கதையின்படி ப்ரஹ்மஞ்ஞான ப்ராப்திக்கு ஹம்ஸம் ப்ரோகரானதுபோல எம்பெருமானார் தாமும் அதற்கு ப்ரோகர என்பது அறியத்தக்கது. "பாருலகிலாசையுடையோர்க்கெல்லாம் ஆரியர்கள் கூறுமென்று பேசுவாய்ப்பறுத்தாட்டின்" என்று உபதேச ரத்தினாபாயிலருளிச் செய்தபடி ஸ்வாமி தீபரணப் தந்தருளானிடின் இவ்வுலகில் ப்ரஹ்மஞ்ஞானப்ராசாரத்திற்கு வழியேயில்லையாமன்றோ.

40. எம்பெருமான் வேதசாஸ்திரங்களை வெளியிடத் திருவுள்ளம்பற்றியபோது ஹம்ஸரூபத்தைப் பரிக்காணித்தருளினதாக சாஸ்த்ரங்களிலுலகிரேயம், * உன்னபாய் தூல் பயந்தான் * என்றும் * அன்னமதாயிருந்து அங்கு அநுநானரைத்த * என்றும், ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீமநுரிச் செய்துரைகள், சாஸ்த்ரோபதேசத்திற்கு ஹம்ஸம் மிகமுந்ததல் அவசியமாயின்படியாலே சாஸ்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களில் தலைவரான எம்பெருமானாரை ஹம்ஸபென்றது பொருத்தமே.

41. ஹம்ஸத்தினுடைய இயல்வைச் சொல்லுமவர்கள் * ந பத்நாதி ரதீம் ஹம்ஸ: கதாசித் கர்தமாம்பஸி * என்கிறார்கள்: அதாவது ஹம்ஸம் ஒருகாலும் சேற்று நீரில் கால்

பொருந்தாதென்றபடி, அப்படியேயன்றோ எம்பெருமானார்ப்படியிற், திருவிருத்தத்தின் முடிவு பாசரத்தில் “அழந்தார் டிறப்பார்ப் பொல்லாவருவினை மாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்நிலத்தே” என்று இந்த ஸம்ஸாரசிலபே சேற்றுகிலமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; இதில் கால்பொருந்தாதவர்களில் தலைவராயிற்று எம்பெருமானார்.

42. திய தேசங்களை வருணிக்குப்போது ஆழ்வார்கள் அன்னப் பாதர்களின் நடையைப் பின்பென்று நடப்பதாகக் கூறுகிறார்கள்; * பெடையோடன்னம் பெய்வனையார்தம் பின்சென்று நடை யோடியளி * என்று திருபங்கையாழ்வார் திருநறையுர்ப்பதிக மொன்றில் கூறுபுள்ளது காண்க. ஸ்வாமி தாமும் * அன்னநடைய வணங்கான பிராட்டியி லடைய நடையைப் பின் செல்பவர், (அதாவது—) பிராட்டியின் நடையாவது நடத்தை: சேசனாட்டிக்கு, நீத்து எப் பெருமானிடத்தில் மன்றாடிப் பேறு பெறுகிற்ப்பதே பிராட்டியி லடைய முக்கியமான நடத்தையாகும். அதை ஸ்வாமி தாமும் அபுளிக்கையாவது—தாமும் அப்படியே எம்பெருமானிடத்தில் மன்றாடி இன்றிருக்கும் நம்போல்வார்க்கும் பேறு பெறு வித்ததேயாய் இவ்விஷயத்தை ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகன் ந்யாஸதிலகத்தில் உத்தியா தஞ்ஞைய விப்ஷண லக்ஷியாய் தே ப்ராய்யய லக்ஷமணமுநீர் பவதா விதீர்ணம், ச்ருத்வாவரம் * என்றச் சிலாகத்தினாலும், மணவாளபாபுனிகள் யதிராஜ விம்சதியில் * காலத்யேயே..... சேஷமஸ்ஸ ஏவ ஹி யதீந்தா பவத்சீர்தாநாம் * என்ற ச்லோகத்தினாலும் வெளியிட்டருளிநா டிகள், அவற்றின் வியாக்கியானங்களிலே விரியவுரைத்தோம், கண்டு கொள்வது பொதுவாகவே ஆசார்யர்களின் புருஷகாரமில்லாமல் எம்பெருமான் பேறுதாமாட்டானென்பதை * தத்தே ரங்கீ ரிஷ்டம் பதம் தேசிகாதேச காங்க்ஷீ * (ந்யாஸதிலகே) என்ற ஸ்ரீநீலகங்கியினால் கல்வெட் டாக வருணிச்செய்தார். எம்பெருமானார்ச்சு இது விசேஷ சிவபகமென்றுணர்க. இங் கனே மற்றும் பலவகையான பொருத்தங்களும் உய்த்துணர்க.

43. இனி, “ஸ்ரீமத் பாங்குச பதாய்புஜ ப்ருங்கராஜம்” என்று வண்டாக அருளிச் செய்ததன் பொருத்தங்களை சிறுப்போய், வண்டு மதுவ்ரத பொன்று பேர்பெற்றிருச்சார். தேன்தளிர் லேறென்றைக் கொள்ளாது என்பபடி. அதுபோல * எள்களித்திருச்சுபடி யவர்தங்களள்ளததனநியதென் * என்றும் * தேனே நன்பாலைக் கண்ணையமுதை * என் றும் * எனக்குத் தேனோ பாலே கன்னலே யமுதே * என்றும் பல விடங்களினால் தேனாகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானையே கிரும்பி ந்றென்றைக் கண்ணொகித்துப் பாராமல் பகை தனுபவத்தையே விதமாகக் கொண்டிருந்தவர் எம்பெருமானார்.

44. “வண்டிவர்கள் காரங்களிசைபாநம். * என்று குலசேகரபாழ்வாரும், * யாழி விசை வண்டிவர்கள் ஆளம் வைக்கும் * என்று பரியாழ்வாரும், * விவண்ணிகேதென வென்றிசைபாநம் * என்று திருபங்கையாழ்வாரும் இப்படி மற்றும் பலரும் பணித்தபடியே பாடிசைபோன்ற இசைகளைப்பாடுவனதையே இயல்வாக உபையசாயிருக்கும் வண்டு; ஸ்வாமிதாமும் * யாமிவிசை வெதத்தியல் * பண்ணார் பாடலாயிற் * என்னப்பட்ட திருவாய் மொழி முதலிய சுவயப்பத்தர்களின் கானத்தையே போதுபோக்காகவடை யராயிருந்தவர். “சுநிழ் மறைகளாயிரும் மொப்பபால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்” “பண்டரு மாறன் பகந்தமிழாநந்தம் பாய்மதமாய் விண்டிட வெங்களிராமானுசமுனிலேழம்.” என் றவைகாண்க.

45. வண்டு வடமொழியில் சஞ்சக லென் ற பேர்பெற்றிருக்கும்; வரிடத்தில் தங்கி யிருந்து; மதுவுள்ளவிடமெங்கும் பறந்து கிரியாது. அதுபோல் ஸ்வாமி தாமும் * ஸ்ரீ ரங்கம்

கரிசைலமஞ்ஞகிரிம் தார்க்குயாதிரி ஸிம்ஹாசலேள ஸ்ரீகூர்மம் புருஷோத்தமஞ் ச பதாரீகாராயணம் நைமிசம், ஸ்ரீமத்த்வாராவதீ ப்ரயாக மதுராயோத்யா கயா புஷ்கரம் ஸாலக்ராமகிரிம் நிஷேவ்ய ரமதே ராமாநுஜோயம் முநி: * என்கிறபடியே * பதியேபரகித்தொழுந்தொண்டர்களில் தலைவராயிருந்தார்.

46. வண்டு எந்த சமயத்தில் எங்குச் செல்லவேணுமென்று நினைத்தாலும் தட்டுத் தடங்கலின்றியே புகுந்து மிக்குப்; ஸன்னிதியில் கர்ப்பக்ருஹங்களினுள்ளும் எம்பெருமான் திருமுடிமீதும் தாராளமாகப் புகக்காணுநின்றோம். அதுபோல, * பின்னிட்ட சடையானும், பிரமனுமிந்திரனும் தன்னிட்டுப் புகலிய * என்னும்படி திருவாசல்களிலே ஸேவாபரானவர்கள் நிறைந்து தலை நுழைக்கவொணுதபடி நெருக்க, * மன்னிய தென்னந் காபுரி மாமலை மற்றுமுவந்திருநாள் * என்னும்படியவதரித்தருளின எம்பெருமானார், கோயில் திருமலை பெருமான்கோயில் முதலான எந்த திவ்யதேசங்களிலும் தடையும் சங்கையுமொன்று மின்றிக்கே அதிகாரச் செல்வத்துடனே உள்ளே புகுந்து ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழிவிலாவடிமை செய்து வாழ்ந்தவர் காண்மின்.

47. வண்டு சோலைகளிலே சுழலமிடும்; எம்பெருமானார் தாமும் * ஆராமஞ் சூழ்ந்தவாங்கம் * சிந்து பூ மகிழுந்திருவேங்கடம் * விநாயார்பொழில் வேங்கடம் * என்னும்படியாகச் சோலைகளிக்கு தலங்களிலேயே சுழலமிட்டவர், இப்படி மற்றும் பல பொருத்தங்களுந் காண்க.

48. நாடு நகரமும் நன்கறிய எங்கும் அனுஸந்திக்கப்பட்டு வருகின்ற ஆண்டாள் வாழித்திருநாமத்தில் “பெருங்குதூர் மாமுனிக்குப் பின்னாள் வாழியே” என்றுள்ளது. இசைநல் பெரியாழ்வார் திருமகளாரான சூடிக்கொடுத்த நாச்சியார் எம்பெருமானார்க்குத் திருத்தங்கையாடென்று தெரியவருகின்றது. பெரியாழ்வாருடைய காலத்திற்கும் எம்பெருமானார் காலத்திற்கும் இடையே எவ்வளவோ காலப்பவதாமுள்ள தென்பதைஉலகமறியும். ஆண்டாளுக்குப்பின் ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்கள் கடந்தபிறகு அவதரித்தவரான எம்பெருமானார் அவ்வாண்டாளுக்குத் திருத்தமையனாராக எப்படியாக முடியும்? என்கிற சங்கை எம்பிரதாய இதிஹாஸவிசேஷ மறியாதவர்களுக்குத் தோன்றக்கூடியது, அவ்விதிஹாஸ பற்றந்தவர்களுக்கு இங்க சங்கை தோன்ற நியாயமில்லை. அவ்விதிஹாஸத்தை இங்குச் சுருக்கமாக வரைகின்றோம். எம்பெருமானார் திருவாங்கம் பெரியகோயிலில் உபயவேதார்த்த காலசேஷம் நி வஹித்தருளுகிற நாளிலே நாச்சியார் திருமொழி காலசேஷம் நடவாநிற்க, அதில் * நாறு நறும் பொழில் மாலிருஞ் சோலை நம்பிக்கு நான், தூறுதடாவில் வெண்ணெய் வாப்பேர்த்து பராவிலைத்தேன், தூறு தடாநிறைந்த அக்கார வடிசில் சொன்னேன், ஏறு திருவுடையான் இன்று வந்திவை கொள்ளுங் கொலோ * [9-6.] என்கிற பாசுரத்தின் பொருளை விவரித்தருளுகையில் “திருமாலிருஞ்சோலைமுகர்க்கு தூறு தடாநிறைந்த வெண்ணையும் அக்காரவடிசிலும் ஸமர்ப்பிக்க ஆண்டாள் மனோதித்துப்பாசுரம் பாடினாள்; அதை நாம் அதுஷ்டாநபர்யவஸாயியாக நிறைவேற்றிவைப்போம்” என்று கோஷ்டியிலேயருளிச் செய்து உடனே ஸகல சிஷ்யர்களுக்கும், கூட்டிக்கொண்டு மதுரைக் கெழுந்தருளி அங்கே ஸம்பாரங்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு திருமாலிருஞ்சோலைக்கெழுந்தருளிப் பாசுரப்படியே நிறைவேற்றிவைத்து அழகருடைய பேரருளைப் பெற்று மகிழ்ந்து, அங்கு நின்றுப் ஸ்ரீ வில்லி புத்தூரிலே ஆண்டானையும் மங்களாசாஸனஞ் செய்துவருவதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அங்கேற வெழுந்தருளி ஸன்னிதிக்குள் செல்லுமையில் ஆண்டாள் ஆனந்தம் பூரித்து அர்ச்சாவ

தார ஸமாதியைக் கடந்து எதிர்கொண்டு வந்து “எம் அண்ணரோ நீ” என்று சோதிவாய் திறந்தருளிச் செய்து ஆரத்தமூவியருளினான். தான் மனோதித்து வாசிகமாகச் சொல்லி வைத்ததை ஸ்வாமி ஸாக்ஷாதாக நிறைவேற்றிவைத்தபடியினால், தங்கை மனோதித்ததைத் தமையனார் நிறைவேற்றிவைக்கிற கணக்கிலே யானதாகக் கொண்டு ஆண்டாள் இங்ஙனம் கூறியது மிகவும் பொருத்தமானது. அன்று முதலாக எப்பெருமானார்க்கு அண்ணரென்கிற ப்ரஸித்தியும் ஆண்டாளுக்கு *பெரும்புகார் மாமுனிக்குப் பின்னாளென்கிற ப்ரஸித்தியு முண்டாயிற்று.

49. ஸ்ரீமந்திகமாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச்செய்த யதிராஜ ஸப்ததியில் முதல் ஸப்த பது ச்லோகங்கள் குருபரம்பராதுபவத்தில் சென்றன. 1. பெரிய பெருமான், 2. பெரிய பிராட்டியார், 3. ஸேனை முதலியார், 4. நம்மாழ்வார், 5. ஸ்ரீபந்தாதமுனிகள், 6. உய்யக்கொண்டார், 7. மணக்கால் நம்பி, 8. ஆளவந்தார், 9. பெரியநம்பி — ஆக, இப்படி குருபரம்பராதுபவம் செய்து தலைக்கட்டிய பின் *ப்ரணாமம் லக்ஷ்மணமுனி: * என்கிற ச்லோகம் முதலாக எப்பெருமானுடைய குணதுபவத்திலே இறங்கியுள்ளார். மேற் குறித்த ஆர்ப்ப ச்லோகத்தில் லக்ஷ்மணமுனி: என்று ஸ்வாமியின் திருநாமத்தை வ்யபதேசிக்கப் படியினால், ஸ்வாமிக்கு அமைந்த ராமாநுஜர் என்னுந் திருநாமம், தசாதாத்மஜனான ஸ்ரீராம னுடைய தம்பியாகிய இளையபெருமானைக் குறிக்கொண்டதாபென்று விளக்கப்பட்டதாயிற்று. ராமாநுஜ என்ன்கிற திருநாமம், ‘செம்பொற் சமுலடிச் செல்வா பலதேவா!’ என்னப்பட்ட நம்பிமூத்தபிரா என்னுந் பலராமனுடைய தம்பியான கண்ணையையும் சொல்லக்கடவ தென்பது முகுந்த மாலையில் *ஹேராமாநுஜ ஹே ஜகத்த்ரயகுரோ ஹேபுண்டரீகாஷு* என்கிற ஸுப்ரஸித்தமான ச்லோகத்தினால் அனைவரு மறித்ததேயாம். ஆகவே ஸ்வாமிக்கு அமைந்த ராமாநுஜ என்னுந் திருநாமம் கண்ணபிரானைக் குறிக்கொண்டதாகவும் கொள்வதற்கு இடமிருப்பதால், கண்ணபிரானுக்கும் ஸ்ரீராமாநுஜர்க்குமுள்ள ஸ்ரீராமையே கிழே நாம் பதினாறு வகையாக விவரித்து நிரூபித்திருக்கின்றோம். அது, சரித்திரப்போக்கில் ஸ்ரீராமபதேசார்த்த முறையில் நிரூபிக்கப்பட்ட ஸாம்யம். வேதாந்த தேசிகன் யதிராஜ ஸப்ததியில் சப்த ச்லேஷ வகையினால் சிறுபித்தருளின ஸாம்யம் நண்டு விவரிக்கப்படுகிறது. (அந்த ச்லோகம் வருமாறு:—)

50. “சமீதோதய சங்காதி கர்வ: ஸ்வபலாத் உத்த்ருதபாதவப்ரகாச: |

அவரோபிதவாந் ச்ருதேரபார்த்தாந் நநு ராமாவரஜஸ் ஸ ஏஷ பூய: ||”

இந்த ச்லோகத்தில் மூன்று வகையினால் கண்ணபிரானுக்கும் எப்பெருமானார்க்கும் ஸாம்யம், வடமொழி வல்லுநர்க்கு மிகவும் ஸிங்கக்கூடிய ிலேஷ ஸங்கார பர்யாதையினால் [சிலேடை யணியில்] அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளது. பல பொருள்படச் சொல்லுவது ச்லேஷம் [சிலேடை] எனப்படும். அது அபங்க ச்லேஷ என்றும் ஸபங்க ச்லேஷமென்றும் இருவகைப்படும். பதங்களை யொடித்துப் பொருள்கொள்ளவேண்டாமல் காநார்த்த பதங்களையிட்டுப் பல பொருள்களைப் பெறுவிப்பதானது அபங்க ச்லேஷ மெனப்படும். அப்படியல்லாமல், பதங்களை யொடித்துப் பல பொருள்கொள்ளுமாறு ப்ரயோகம் செய்வதானது ஸபங்க ச்லேஷ மெனப்படும். இப்போது நாமெடுத்தக்கொண்ட * சமீதோதய * என்னும் யதிராஜ ஸப்ததி ச்லோக ரத்னத்தில் முதலிண்டு பாதங்கையில் அபங்க ச்லேஷம்; மூன்றாவது பாதத்தில் மாதிரி ஸபங்க ிலேஷம்.

இனி, ச்லோகத்தின் கருத்து விவரிக்கப்படுகிறது.

51. [1. சமீதோதய சங்கராதிசர்வ:] இதுகண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் பொதுவான விசேஷணம். 'சங்கரன் முதலானுடைய செருக்கையடக்கினவர்' என்பது இதன் பொருள். கண்ணபிரான் பரமபாகப் பொருள் கொள்ளும்போது சங்கரன் என்பதற்குச் சிவபிராணென்று அர்த்தம். ஆதிபதத்தினால் அப்பிராணைச் சேர்ந்த கார்த்தியையான் சரிமுருகத்தான் முதலானாரை [ஸுப்ரஹ்மணய விநாயகாதிகளைக்] கொள்வது. கண்ணபிரான் பாணஸுரபுத்தத்தில் சங்கரன் முதலானுடைய செருக்கையடக்கினது இதிஹாஸ புராணப் ப்ரஸித்தம். உடையவர் *சங்கர பாக்ர யாதவபாட்டப்ரபாகரர் தங்கள் மதஞ் சாய்வுற* என்று *கா சங்கா சங்கரா தே:* என்றுச் சொல்லுகிறபடியே, சங்கரருப் ப்ரப்ருதிகளான புறமத்தவர்களின் செருக்கைப் போக்கினவர் என்பது சரித்ரா ப்ரஸித்தம். ஆகவே இந்த விசேஷணம் கண்ணனுக்கும் உடையவர்க்கும் ஸாம்யத்தை நிறுத்ததாயிற்று. கண்ணபிரான் சங்கராதிசரின் செருக்கையடக்கின வரலாறு இங்குச் சுருங்க எழுதப்படுகின்றது; பலிசகரவர்த்தியின் ஸந்ததியிற் பிறந்த பாணஸுர னென்பான் ஒருகால் நடராஜனை சிவபெருமானுடைய நடனத்திற்குப் பொருத்தாராகத் தான். போட்டனன்; அதனால் மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்ட சிவபெருமான் அந்த ஸந்தோஷாதிசயத்தினால் அந்த பாணஸுரனுக்கு ஆயிரம் கைகளை வர்ப்பாஸாதமாகத் தந்து, தானும் தன் பரிவாரங்களுள் அவனது பட்டணத்தைக் காவல் செய்துகொண்டிருக்கும்படியான அருகூற்றமும் செய்தருளினன். அந்தப் பாணஸுரனுக்கு உஷையென்று ஒருமகள் இருந்தாள். அவள் ஒரு நாள் ஒரு பாமஸுந்தரான புருஷனோடு தான் கூடியிருந்ததாகக் கணக்கண்டு, தன் உயிர்த்தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச் செய்தியைத் தெரிவித்தாள். அவள் உலகிலுள்ள பல ஸுந்தர புருஷர்களின் உருவங்களைச் சித்திரத்தில் எழுதிக்காட்டி, க்ருஷ்ணனுடைய பௌத்திரனும் ப்ரத்யும்னனது புத்ரனுமாய் அநிருத்தனே தன்னோடு கூடியிருந்தனனாக உஷை சுட்டிக்காட்டி, அவனைப்பெறுகற்கு உபாயஞ் செய்யவேண்டுமென்று அத்தோழியை வேண்டினாள். அவள் தன் யோகவித்தை மறியவையினால் தவாரகைக்குச்சென்று அநிருத்தனைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து அந்தப்புரத்திலே விட்ட, உஷை அவனோடு போகங்களை யறுப்பித்து வந்தாள். இச்செய்தியைக் காவலாளர் ஸந்த அந்தப் பாணன் தன் சேனையுடன் அநிருத்தனை யெதிர்த்து மரையினால் பொருது நாகாஸ்தாத்தினால் கட்டிப் போட்டிருந்தான். தவாரகையிலே அநிருத்தனைக் காணாமல் யாதவர்க ளெல்லாரும் கலங்கி யிருந்தபோது, நாரத முனிவரால் செய்தி யுணரப்பெற்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபகவான், கருடாருடனாய்ப் பலராமன் முதலானோடு கூட பாணபுரமாகிய சோணிதப்புத்திற் கெழுந்தருளும்போதே, அங்கு அருகில் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த சிவபிரானது ப்ரமத கணங்கள் எதிர்த்தவர, அவர்களை பெல்லாபமித்து. பின்பு சிவபெருமானு லேவப்பட்டதொரு ஜ்வாதேவதை மூன்று கால்களும் மூன்று தலைகளும் முள்ளதாய் வந்து பாணனைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுப் போர்புரிய, அதனையும் தூத்தி, பாணஸுரனது கோட்டையச் சூழ்ந்துகொண்டு காத்நிருத்த சிவபிரானது அதுசார்களான அக்ரிதேவர்கள் ஸுவரையும் நாசஞ்செய்து, பாணஸுரனோடு போர் செய்யத்தொடங்குமையின், அவனுக்குப் பக்கபலமாகச் சிவபெருமானும் ஸுப்ரஹ்மணயன் முதலான பரிவாரங்களுடன் வந்து எதிர்த்துப் போராடி, கண்ணன் தான் ஹும்பணுந்தரத்தை ப்ரயோகித்தச் சிவன் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமல் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோர்வடைந்துபோர்ப்படி செய்து, ஸுப்ரஹ்மணயனையும் கணபதியையும் ஹும்பகாரங்க ளால் ஹத்து ஹட்டி, பின்னர் சக்ராபுத்தத்தை யெடுத்து ப்ரயோகித்து அப்பாணனது ஆயிரத் தோள்களையும் தாரை தாரையாய் உதிரமொழுக அறுத்து அவனையையும் சிதைப்பதாக விருக்கையில், பாரசிவன் அருகில்வந்து வணங்கப் பலவாறு ப்ரார்த்தித்ததனால் சிவபஜனஞ்

செய்தார்க்குப் பலன் கைமேல் கண்டதாக இருக்கட்டுமென்றெண்ணிய கண்ணிரான் நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் அவனை விட்டுவிடான் என்பதாம். எம்பெருமானார் சங்கராதி கர்வமாமனம் பண்ணினது, மரீபாஷ்யாதி கார்த்த சாணையினதும், அத்தவதி பார்த்து களை வாதப்போரில் வென்று ஆர்படுத்திக்கொண்ட தனதும் என்றுணர்க. இவ்விய்யார் மேலே மூன்றாவது பாதத்தின் விவரணத்திலும் விளங்கும்.

52. [2. ஸ்வபலாத் உத்த்ருதயாதவப்ரகாச:] கண்ணிரான் பரமான அர்த்தத்தில், யாத வர்களின் ப்ரகாசம் யயாதிகாபத்தினால் மங்கிக்கிடக்கையில், “கோபாலோ யாதவம் வம்சம் மக்நம்புத்திரஷ்யதி” என்கறபடியே அந்த ப்ரகாசத்தைத் தனது வலியையிலால் புநநத்தாரப் செய்தவன் என்று கொள்ளக் கடவது. யதுகுலத்திலே பிறந்து யாதவர்களை விளக்கமுறச் செய்தருளினவன் கண்ணிரான் என்க. உடையவர் பரமான அர்த்தத்தில், ‘யாதவப்ரகாச’ என்று முடிச்சொல்லாகக்கொண்டு, அப்பெயர்பூண்ட மாயாவாதி குருவைத் தம்முடைய க்ருபாவலத்தினால் உத்தரிப்பித்தவர் என்று கொள்க. முதலில் தமக்கு உபாத்யாயராயிருந்த யாதவப்ரகாசமாயம் தமக்கு அடிமைப்படுத்திச் சொன்னும்படியான ப்ரபாவ முடையவர் எம்பெருமானார் என்க. இவ்வாலாறு உடையவர் சரிதையில் விவாகக் காணத்தக்கது.

53. [3. அவரோபிதவாந் ச்ருதே: அபார்த்தாந்] ‘அபார்த்தாந் ச்ருதே: அவரோபிதவாந்’ என்று அந்வயம். இதில் ஸபங்க ச்லேஷமுள்ளது. அபார்த்தாந் என்னும் பதம், (அபார்த்த தாந்) என்றும் (அப + அர்த்தாந்) என்றும் பிரிபும்; பார்த்தனென்று ‘அர்ஜு’ னனைச் சொல்லி, பார்த்த னல்லாத அர்ஜுந விரோதிகளான துர்யோதனாதிகளை அபார்த்தசாகனென்று சொல் லுவதாகக் கண்ணன்பரமான அர்த்தத்தில் சொள்ளவேண்டும். ச்ருதி என்று கீர்த்திக்கும் பெயர்; வேதத்திற்கும் பெயர். கண்ணிரான் அபார்த்தர்களான துர்யோதனாதிகளைக் கீர்த்தியிலிருந்து கீழேயிறக்கிவிட்டான்; பாண்டவ பக்ஷபாதியாயிருந்த * படைபுராதோள் மன்னவரும் பராதரும் மற்றும் பலர்கூலைய நூற்றுவரும் பட்டழியச்செய்து அவர்களைக் கீர்த்தியிழந்தவர்களாகச் செய்தானென்றபடி. ஸ்வாமி ராமாநுஜரோ வென்றில்: [ச்ருதே: அபார்த்தாந் அவரோபிதவாந்] இதர பதஸ்தர்கள் வேதங்களுக்குச் செய்த அபார்த்தங்களை ஸர் சீகார்த்த பாதர்சனத்தினால் பிரித்தருளினவர். ஆனதுபற்றியே * சமீதோதய சங்கராதி கர்வ ராக முதல் பாதத்தில் கூறப்பட்டாடுவென்று உணர்க.

54. இனி, ச்ருதியின் அபார்த்தங்களை எம்பெருமானார் நிர்ஸித்தருளின விதம் விவ ரிக்கப்படுகிறது. “அவரோபிதவாந் ச்ருதோடார்த்தாந்” என்கிற மூன்றாவது பாதத்தினால் ப்ரபா வஜர் வேதத்திற்குப் பிறர் கூறின இபார்த்தங்களைத் தள்ளி உண்ணைப்பொருள்களை முறைத் தருவினதாகத் தெரிவிக்கப்படுகிறது. “எந்த ச்ருதி வாக்யத்திற்கு எவ்விதமாகப் பிறர் வலாக பொருளைக் கூறினர்? அங்கு எம்பெருமானார் எவ்விதமான அர்த்தங் கூறியருளினார்? என்பதைத் தெரிவிக்க ஈண்டு ஒரு விஷயத்தை யெடுத்துக்கொண்டு விவரிக்கின்றோம்: உப விஷத்துக்களில் சில வாக்யங்களில் * உப சத்வமே உள்ளதாகவும் பல தத்வங்கள் இல்லையென் பதாகவும் பேசப்பட்டுள்ளது. * நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந்* என்பது ஒரு ச்ருதி வாக்யம். ‘ந இஹ நாநா அஸ்தி கிஞ்சந்’ என்று பதம் பிரிபும். இஹ நாநா கிஞ்சந் நாஸ்தி—இவ்வுலகில் பலவென்று சொல்லக்கூடியது எதுவுமில்லை என்பது இந்த ச்ருதிவாக்யத்தின் பொருள். “ஏகமேவ அத்விதீயம்” என்கிற மற்றொரு ச்ருதி வாக்யமும் மேற்கூறிய பொருளை (அதாவது: பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒரே தத்வந்தான் உள்ளது என்னும் பொருளை)த் திடப்படுத்தியுள் ளது. இப்படிப் பல வாக்யங்கள் உபவிஷத்துக்களில் உள்ளனவென்று வைத்துக்கொள் ளோம்.

55. அந்த உபநிஷத்துக்களிலேயே மற்றுஞ் சில விடங்களில் பல தத்துவங்கள் உள்ளன வென்று காட்டுகின்ற வாக்யங்களையும் காணுகின்றோம்; அப்படிப்பட்ட வாக்யங்களில் சிலவற்றை எண்ணெடுத்துக் காட்டுவோம்;—(1) *ஈக்ஷாம் ப்ரதாநம் அம்ருதாஈக்ஷாம் ஹரஃ ஈக்ஷாந்மாநௌ ஈசதே தேவ ஏகஃ* இது ஒரு ச்ருதி வாக்யம். இதனால், அசேதநப் பொருளும் சேதனப்பொருளும் இவ்விரண்டுக்கும் இறைவனான ஒரு பகவானும் ஆக மூன்று தத்துவங்களுள்ளனவாகச் சொல்லப்படுகிறது. (2) *ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜா வீச நீசௌ*—இதுவும் ஒரு ச்ருதி வாக்யம். இதனாலும் ஒரே தத்வ மல்ல, வெவ்வேறுபட்ட தத்வங்களுண்டென்பது காட்டப்படுகிறது. (3) * த்வா ஸுபர்ண ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே, தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாது அத்தி அந்சந்நந்யோஅபிசாகசீதி.*—இதுவும் அப்படிப்பட்ட மற்றொரு ச்ருதிவாக்யம். இரண்டு பக்ஷிகள் ஒன்றோடொன்று இணங்கிக் கொண்டு ஒரு வ்ருக்ஷத்தில் (அசேதநமானசரீரத்தில்) அணைந்துகிடக்கின்றன வென்றும், அவ்விரண்டு பறவைகளுள் ஒரு பறவையானது (ஜ்வாத்மா) புண்யபாபரூப கர்ம பலன்களை இனிதாக உண்டு களிக்கின்ற தென்றும், மற்றொரு பறவையானது (பாமாத்மா) ஒன்றும் உண்ணாமல் மிக விளங்குகின்ற தென்றும் இந்த ச்ருதி வாக்யத்தினால் கூறப்படுகின்றது. இதனால் சேதந—அசேதந ஈச்வரர்களாகிற மூன்று தத்வங்களுள்ளன வென்பது தெளிவாக விளங்கிற்று. இப்படிப்பட்ட ச்ருதி வாக்யங்களும் உபநிஷத்துக்களில் பல உள்ளன வென்று வைத்துக்கொள்வோம்.

56. பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒரே தத்வந்தான்னுள்ளதென்று கூறுவதாக முதலில் எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதிவாக்யங்களானவை அபேத ச்ருதி என வழங்கப்பெறும்; அத்தவைத ச்ருதி யென்பதும் மறு பெயர். பிறகு, பல தத்வங்களுள்ளன வென்று கூறுவதாக எடுத்துக் காட்டப்பட்ட ச்ருதிவாக்யங்களானவை பேத ச்ருதி அல்லது த்வைத ச்ருதி யென்று வழங்கப்பெறும். இவை ஒன்றோடொன்று முரண்படுகிற வார்த்தைகளாக இருக்கின்றன. ‘பல தத்வங்கள் கிடையா; ஒன்றேதான்’ என்று ஓரிடத்திற் சொல்லுவதும், பல தத்வங்க ளுண்டென்று பிறிதோரிடத்தில் விவரித்துக் காட்டிக் கூறுவதும் பாஸ்பரம் முரண்பட்டதே யன்றோ? ஒன்றுதான் தத்வம் என்று சொல்லிவிட்டால், பல தத்வங்களுள்ளனவாகச் சொல்லது கூடாது, பல தத்வங்கள் உண்டென்றால் ஒன்றே தத்வ மென்பது பொருந்தாது; ஆகவே முரண்பாடு முதலீக்கப்பட்டதாயிற்று.

57. “வேதநூல் ஒதுகின்றதுண்மையல்லதில்லை மற்றுரைக்கிலே” என்ற திருமழிசையாழ்வார் திருவாக்கின்படி யதார்த்தமே யுரைக்கவல்ல உபநிஷத்துக்கள் பாஸ்பர விருத்தமாகவோ அஸங்கதமாகவோ சொல்லமாட்டா வாதலால், மேலே யெடுத்துக் காட்டின ச்ருதி வாக்யங்களை முரண்பாடு சிறிது மின்றியே ஸங்கதமாகப் பொருந்த விடுகிற வழி என்ன? என்பது ஆராயப்படவேண்டும். ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள், ஒரு தத்வமே யுள்ளதென்று ஒதுகின்ற அத்தவைத ச்ருதிகளாக நாம் மேலே யெடுத்துக் காட்டிய அபேத ச்ருதிகளை முக்யமாகக் கொண்டு ஒன்றேதான் தத்வமென்று நிர்வஹித்தார்கள். பல தத்வங்க ளுண்டென்றேதுகின்ற த்வைத ச்ருதிகளாக நாம் மேலே யெடுத்துக் காட்டிய பேத ச்ருதிகளை ஒரு வாறு ஒளபசாரிகமாக நிர்வஹிக்கலா மென்றும் அவர்கள் கருதினார்கள். சேதனப் பொருள்களும் அசேதநப் பொருள்களு முள்ளனவாகத் தோன்றுவது மாயையின் தோற்றமே யாதலால், அப்படிப்பட்ட தோற்றத்தை நோக்காகக்கொண்டு பேத ச்ருதிகள் அவதரித்ததாக நிர்வஹித்துவிடலா மென்பது இவ்வத்வவாதிகளின் கருத்து. ஆகவே த்வைத ச்ருதி

களைத் தள்ளி அத்வைத ச்ருதிகளையே முக்யமாகக் கொண்டபடியால், இவர்கள் அத்வைதிகளென்று வழங்கப்படுகிறார்கள். பேதம் மாயைத்தோற்றம் என்கிறார்களாதலால் அவர்கள் மாயாவாதிகளென்றும் வழங்கப்படுகிறார்கள். ஸ்ரீமத் ஆனந்த தீர்த்த ஸ்வாமிகள் த்வைத ச்ருதிகளான பேத ச்ருதிகளை முக்யமாகக்கொண்டு அத்வைத ச்ருதிகளை ஒளபசாரிகமாக நிர்வஹிக்கலாமென்று கருதுகின்றார்களாதலால், அவர்கள் (மத்வாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள்) த்வைதிகள் என வழங்கப்படுகிறார்கள்.

58. ஆக மேற்கூறிய (அத்வைதம் த்வைதம் என்கிற) இரண்டு ஸம்ப்ரதாயங்களிலும் ஒருவகையான உபநிஷத் வாക്யங்கள் ஒதுக்கப்பட்டு, ஒருவகையான உபநிஷத் வாക്யங்களை முக்யமாகக் கொள்ளப்படுகின்றன வென்பது தேறுகின்றது. சித்து அசித்து ச்வரன் என மூன்று தத்வங்கள் ஸத்யமாக உள்ளனவென்கிற அர்த்தம் ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகட்கும் அவரைச் சார்ந்தவர்கட்கும் உடன்பாடன்று. ஒரே தத்வந்தா னுள்ளது என்கிற அர்த்தம் ஸ்ரீ மத்வாசார்ய ஸ்வாமிகட்கும் அவரைச் சார்ந்தவர்கட்கும் உடன்பாடன்று.

59. அத்வைதிகள் சில ச்ருதி வாക്யங்களைத் தள்ளவும், த்வைதிகள் சில ச்ருதி வாക്யங்களைத் தள்ளவும் நேர்ந்திருக்கின்ற கென்பதை இதுவரையில் விவரித்தோமானோம். இனி. ஒரு ச்ருதி வாക്யத்தையும் தள்ளாமல் உபநிஷத் வாക്யங்களை ஸ்வரணவற்றையுமே ஸம்ரஸப்படுத்தி ஒன்றையு மொதுக்காமல் மிகவும் பொருத்தமாகவே நிர்வஹித்தருளினவர்கள் நம் பூருவாசாரியர்கள். அவர்களில் தலைவர் பகவத் ராமாநுஜர். ஒரே தத்வந்தா னுள்ளது என்று தெரிவிக்கிற ச்ருதி வாക്யங்களையும், பல தத்வங்க ளுண்டென்று தெரிவிக்கிற ச்ருதி வாക്யங்களையும் எப்படிப் பொருத்தவிட முடியு மென்னில்: நம்பேராசிரியர் எப்படிப் பொருத்த விட்டிருக்கிற ரென்பது இனி உபபாதிக்கப்படுகிறது. உலகத்தில் ஒரு வஸ்துவைப் பல வென்றும் ஒன்றே என்றும் சொல்வதற்குப் பொருத்தமுண்டு; உதாஹரணமாக ஒரு கடிகாரத்தை எடுத்துக்கொள்வோம்; அஃது ஒன்று பலவா? என்று கேட்டால்: கையில் ஒரு கடிகாரமே உள்ளதாகையால் ஒன்றே என்று சொல்வோம். ஆனால் அதை நாம் ஊன்றிப் பார்க்குங்கால், அதில் பலபல வஸ்துக்கள் அவயவங்களாக (உறுப்புகளாக)ச் சேர்ந்திருப்பது புலப்படாமற்போகாது. பல அவயவங்களோடு கூடிய அவயவியான வஸ்து ஒன்றே என்று ஏற்படுமேயல்லது ஒரு வஸ்துவுக்குமேல் வேறொரு வஸ்துவே இதில் கிடையாதென்று சொல்வதாக ஒருகாலும் ஏற்படாது. இப்படி கடிகாரமென்கிற ஒரு வஸ்துவேயல்ல; உலகிற்காணும் எந்த வஸ்துவை யெடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும், இப்படி ஒரு விதத்தில் ஐக்யமும் மற்றொருவிதத்தில் அநேகத்வமும் தோன்றியே தீரும். படுக்கை, தலை யணை, வண்டி. வீடு முதலிய ஒவ்வொரு வஸ்துவும் ஸ்தூல த்ருஷ்டியில் ஒரே வஸ்துவாகவும், உறுப்புகளை உற்றுக் காணுமிடத்துப் பல வஸ்துக்களாகவும் கொள்ளப்படுவது அதுபல விதம். நம்மையே யெடுத்துக்கொள்வோம். 'ராமாநுஜ னென்பவன் ஒருவன்' என்று சொல்லுகிறோம். 'செவி வாய் கண் மூக்கு முதலான பல உறுப்புகளோடு கூடிய ஆத்மா' வாகிய அந்த வ்யக்தி ஒருவன்' என்று சொன்னதாகத் தேறுமேயல்லது, அவ்விடத்தில் பல வஸ்துக்கள் இல்லை என்று சொன்னதாகத் சேறமாட்டாதன்றோ? இன்னமு மொன்று பாருங்கள். 'ராமாநுஜன் சிவப்பாயிருக்கிறான்' என்றும், 'ராமாநுஜன் மேதாவியாயிருக்கிறான்' என்றும் வழங்கி வருகிறோம், இவ்விரண்டு வார்த்தைகளிலும் 'ராமாநுஜன்' என்கிற சொல் உள்ளது. சிவப்பாயிருக்கிறான்' எனன்னும்போது ராமாநுஜ னென்கிற சொல்லானது சரீரத்தை நோக்கியது; மேதாவியாயிருக்கிறான்' எனன்னும்போது அந்தச் சொல் ஆத்மாவை

ரோக்கியது. ஏன்? சிவப்பு நிறம் சரீரத்திற்கு ஏற்குமேயல்லது ஆத்மாவுக்கு ஏலாது. மேதாவித்வம் (அதாவது அறிவுடைமை) ஆத்மாவுக்கு ஏற்குமேயல்லது, சரீரத்திற்கு ஏலாது. ஆகவே, ஒரே பதம் சில ஸமயங்களில் ஆத்மாவைக் குறிப்பதாயும் சில சமயங்களில் உறுப்பைக் குறிப்பதாயும் தேறுகின்ற தென்பது தெற்றென விளங்கிற்று.

60. இனி, நாம் முன்னே காட்டிய பேத ச்ருதிகளையும் அபேத ச்ருதிகளையு மெடுத்துக்கொள்வோம். சித்து அசித்து ஈச்வரனென மூன்று தத்வங்க ளுள்ளனவாகச் சொல்லுகிற ச்ருதி வாக்கியங்கள் (பேத ச்ருதிகளானவை), உண்மையாக அப்படிப்பட்ட மூன்று பொருள்களிருப்பனவாகச் சொல்லுகின்றன வாதலால் பொருந்தும். ஒன்றேயுள்ளது என்று சொல்லுகிற ச்ருதி வாக்கியங்கள் (அபேத ச்ருதிகளானவை), சேதந அசேதநப் பொருள்களை ஸரீரமாகக் கொண்ட பரம்பொருள் ஒன்றே என்ற உண்மையைக் காட்டுகின்றனவாதலால் இவையும் பொருந்தும். இப்படி ஸமந்வயப்படுத்திக் காட்டுவதற்குத் துணையுரியும் ச்ருதி வாக்கியங்கள், 'யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம்.....யஸ்ய ஆத்மா சரீரம்' இத்யாதியாக உள்ளவைகளாம். இவை சரீர சரீரிபாவத்தை விளக்கவல்ல வாக்கியங்களாகும். பேதத்தையும் அபேதத்தையும் பொருந்தவிடுகிற வாக்கியங்க ளாதலால் கடக ச்ருதி யென்று வழங்கப் பெறும். இப்படிப்பட்ட ச்ருதி வாக்கியங்களில் த்வைதிகளும் அத்வைதிகளும் கண்ணிசெலுத்தாமையினாலேயே, அவர்கள் ஸகல ச்ருதி வாக்கியங்களையும் ஸமாஸப்படுத்த அவகாச மில்லை யாயிற்று.

61. நம்முடைய ஸம்பாதாயத்திற்கு இந்த யுகாதிய ப்ரதம ப்ரவர்த்தகரான நம் மாழ்வார் தமது திருவாய்மொழியில் 'உடன்பிசை யுயிரேனக் கூடதெங்கும் பரந்துள்ள' என்கிற அருமருந்தன்ன ஸ்ரீஸூக்தியினால் சரீராத்மபாவத்தை நிதியாகக் காட்டி யருளிப்படியால், ஸ்ரீமந்தாகமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான நம் ஆசார்ய சிகாமணிகள் அந்தத் தீவ்மிய ஸ்ரீஸூக்தியையே பின்பற்றி ஸகல ச்ருதி வாக்கியங்களையும் ஸமாஸமாக நிர்வஹிக்க வல்லவர்களாயினர். அப்படிப்பட்ட ஆசார்யர்களில் தலைவரான ஸ்வாமி ராமானுஜரைப்பற்றி 'அவரோபிதவாந் ச்ருதேரபார்த்தாந்' என்று கூறியது மிகப் பொருத்தமானதென்று உணரத்தக்கது. ஆக, இவ்வளவும் விசிஷ்டாத்வைதக் கொள்கையை விளக்கமாக விவரித்தோமானோம். இவ்வர்த்தங்களையெல்லாம் ஸாமராகவும் சுருக்கமாகவும் நெஞ்சிற் பதியவைத்துக்கொள்ள ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகன் தாமே ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் அருளிச்செய்த ச்லோகாத்ந மொன்றுண்டு; அதைக் கண்டபாடம் செய்வது நலமென்று கருதிக் கீழே குறிப்பிடுகிறோம். "மிதோ பேதம் தத்வேஷ்வபிஸபதி பேதச்ருதிரதோ விசிஷ்டைக்யாத் ஐக்யச்ருதிரபி ச ஸார்த்தா பகவதி இமாவர்த்தேள கோப்தும் நிகிலஜகதந்தர் யமயிதா நிரீசோ லக்ஷ்மீச: ச்ருதி ப்ரபராபி: ப்ரணிததே" என்பதாமது.

62. பகவதராமானுஜ வித்தாந்தத்திற்கு சரீராத்மபாவமே உயிரானதென்றும், அதைத் திடமாகத் தெரிந்துகொள்ளப்பெறில் எந்த மதாந்தரஸ்தர்களுையும் எளிதில் வென்று விடலாமென்றும் ஸ்ரீ தேசிகன் தாமே ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யதர்ய ஸாரத்தில் ஒரு ச்லோகாத்ந மருளியுள்ளார்: அதுவும் கண்டபாடஞ் செய்துகொள்ளத் தக்கதென்று கீழே குறிப்பிடலாகிறது.

“யத்யேதம் யதிஸார்வபௌமகதீதம் வித்யாத் அவித்யாதம:-
 ப்ரத்யூஷம் ப்ரதிதந்த்ரமந்திமயுகே கச்சித் விபச்சித்தம்: |
 தத்ரைகத்ர ஜடித்யுபைதி விலயம் தத்தந்தஸ்தாபநா—
 ஹேவாகப்ரதமாந ஹேதுககதாநல்லோல கோலாஹல: ||”

என்பதாம்.

இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாவது—அகஸிருள் நீங்குவதற்கு ஸுப்ரபாத காலம் போன்றதும் எம்பெருமானாராலே விரிவாக நிரூபிக்கப்பட்டதுமான சரீராத்மபாவமாகிற இந்த ப்ரதிதந்தத்தை இந்த யுகத்தில் யாவனெருவன் நன்கு தெரிந்துகொள்ளப்பெறுகிறானோ, அப்படிப்பட்ட ஒரு வித்வானுடைய முன்னிலையில் மதாந்தாஸ்தர்கள் எத்தனைபேர் திரண்டு எவ்வளவு அட்டஹாஸங்கள் செய்தாலும் அவை ஒரு நொடிப்பொழுதில் தொலைந்துமென்பதாம். மற்றுமுள்ள வித்தாந்திகள் ஒருவருமிசையாதே தன்னுடைய வித்தாந்தத்திற்கே அஸாதாரணமுமாய் ப்ரதாநமுமான அர்த்தம்—சேதநாசேதநங்களுக்கு மீச்வானுக்கு முண்டான சரீராத்மபாவம். இதுதன்னை உள்ளபடி தெரிந்துகொள்ளப் பெற்ற பாக்ய சாலிகளுக்கு எந்த வேதாந்த வாக்யமும் எளிதாகப் பொருந்திவிடும். அஸங்கதார்த்தமென்றே ஒபசாரிகார்த்தமென்றே புதுக்கவேண்டியதான வேதாந்தவாக்யம் எதுவுமேயிராது. இவ்வொரு விஷயத்தைக்கொண்டே எந்த ப்ரதிபக்ஷிகளையும் வென்றுவிடலாமென்றதாயிற்று.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சாணம்.

*****
 ஸ்ரீ காஞ்சீ. ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
 அ ண் ண ங் க ர ா ச ர ரி ய ர்
 எழுதிய
 எம்பெருமானாருபத்திரண்டு முற்றுப்பெற்றது.
 *****